

9. Tallinna rakenduskunsti triennaal
9th Tallinn Applied Art Triennial

KONSTRUKTIIVSUSE ÕRNAD JOONED
THE FINE LINES OF CONSTRUCTIVENESS

[Kuraatori eessõna /
Curator's foreword](#)

Kunstnikud / *Artists*

[Karin Roy Andersson](#)

[Riikka Anttonen](#)

[Ieva Baltrėnaitė-](#)

[Markevičė](#)

[Sofia Björkman](#)

[Per Brandstedt](#)

[Vincent Dumay](#)

[Signe Fensholt](#)

[Hanne Haukom](#)

[Liisa Hietanen](#)

[Severija Inčirauskaitė-](#)

[Kriaunevičienė](#)

[Kati Kerstna](#)

[Lauri Kilusk](#)

[Karel Koplímets](#)

[Arja Kärkkäinen](#)

[Krista Leesi](#)

[Alves Ludovico](#)

[Jennie McMillen](#)

[Anda Munkevica](#)

[Kadi Pajupuu](#)

[Anu Penttinen](#)

[Tiina Puhkan](#)

[Saara Renvall](#)

[Vilde Rudjord](#)

[Taavi Teevet](#)

[Margit Terasmees](#)

[Ketli Tiitsar](#)

[Linda Vilka](#)

[Ellisif Hals,](#)

[Yuvia Maini,](#)

[Cassius Lambert](#)

[Indeks / Index](#)

[Impressum / Colophon](#)

MÕTLEVAD JA TUNDVAD KÄED

Maret Sarapu, kuraator

Rakenduskunstide ja käelise tegevuse poole pöörduakse sageli maanduse otsimiseks. Sõnadeta mõtte-tegevus aitab jõuda lahendusteni, ühise tegevuse ümber kogunenud seltskond pakub tröösti — uut eset valmistades tehakse teadmatult valmis ka uus ilm.

Aga paremat maailma võidakse luua ka sihipäraselt, teadlikult otsides ja teel kaalutletud valikuid tehes. Kätega mõtlemine aitab intuiitiivselt ja praktiliselt uurida ideid ja lahendusi, mis ei pruugi verbaalses või abstraktses mõtlemises esile tulla. Konstruktiivsus loomingus on valmisolek eksperimenteerida, uuendada ja luua midagi uut, otsida ootamatut koostööd, läheneda probleemidele asjalikult.

Seekordse Tallinna rakenduskunsti triennaali teema välja töötamise ajaks oli Vene-Ukraina sõda kestnud alla aasta ning veel oli õhus lootust, et sõda ei pruugi venida aastatepikkuseks. Konkursi välja kuulutamise ajaks oli aga juba selge, et midagi head oodata ei ole ja et endiselt ja rohkemgi veel vajame viise iseendaga toimetulekuks. Konkursi geograafilise piirangu (Põhja- ja Baltimaad) seadmist ajendas tõdemus, et me ei pruugi tunda piisavalt hästi kõiki oma lähemaid naabreid. Aga võiks. Koroonapiirangute ajast on päevakorral enese vajaduste tundmine ja nende tunnustamine ning hea vaimse hügieeni pidamine.

Konstruktiivsuse õrnad jooned

Valisime teosed näitusele peamiselt avalikule konkursile laekunud ettepanekute seast. Ootasime töid, mis võiks näidata meile isiklikke või kollektiivseid võtteid lahenduste suunas liikumisel. Olgu see vanavanematelt päritud käsitööoskuste visa ja võimestav jätkamine, seeria arendamine, mõtte selginemine seeria teostamise käigus, olulise selitamine. Ootasime objekte, mis annaksid meile ideid ja sitkust elu paremaks elamiseks. Me otsisime strateegiaid ja mudeleid. Kõigile küsimustele ei saa olla lõplikke vastuseid ja pole üht teed, mis sobiks kõigile, aga ometi on viise, mis toimivad ja on tõhusad ning konstruktiivsed.

Konstruktiivsus on midagi selget, sirget ja optimaalset. Kõik ülearune on küljest pudenenud. See on mõttes ja teos, mis on suunatud arengule, loovale edasiliikumisele, ülesehitamisele. Konstruktiivsus võib ilmnedagi siis, kui vahendeid on vähe, energia

on otsakorral või kui on teadvustatud üksteise säästmise vajadus. Samas võib see olla ka loomupärane mõtteselgus. Ülesehitamine kõlab kui midagi sõjajärgset, samas on see midagi, mida teeme pidevalt, igapäevaselt, kas suuremal või väiksemal skaalal. Tegeleme kaose ja traumadega ja püüame leida lahendusi.

Kuidas saab läbi kunstilise loovuse pakkuda lahendusi ja tuge, eriti keerulistes olukordades nagu sõda ja sotsiaalsed kriisid? Millised on viisid ja võimalused midagi ehitada, olla edasiviiv ja loov? Kuidas turgutada vaimu, füüsi ja hinge? Kuidas peegeldub konstruktiivsus armastuses?

Loovad rajad lahendusteni

Konkursile esitatud teoste põhjal võib öelda, et kunstnikke huvitab uute sümbiooside katsetamine või uute kasutusviiside leidmine, otsitakse kohta praegusel hetkel põlatud või lihtsalt unustatud materjalidele. Näha oli muret kestlikkuse pärast — mis saab materjalist eseme elukaare eel ja pärast? Palju kasutatakse aeganõudvaid tehnoloogiaid, mis tõstavad esile küsimuse, kas käsitöö kui rahustav tegevus on baasvajadus või luksus või paradoksaalsel moel hoopis mõlemat. Aeglases töös võetakse endale aega millegi, kellegi või endaga tutvumiseks, leinaks või palveks.

9. Tallinna rakenduskunsti triennaali peanäitusele laekus 470 osalussoovi. Ehkki on olnud ka varasemaid väga populaarseid triennaale, on see number erakordselt kõrge, eriti arvesse võttes seekordset geograafilist piirangut.

Kõige aktiivsemad aplikeerujad olid meie põhjanaabrid soomlased — 118 taotlust, neile järgnesid taotlused Eestist (102), Rootsist (81), Norrast (64), Lätist (40), Leedust (39), Taanist (17) ja Islandilt (5). Oli ka grupe liikmetega mitmest riigist.

Näitusele töid valides jälgisime, et tagatud oleks nii ealine, sooline kui ka geograafiline esindatus. Pidasime tähtsaks meediumipõhist mitmekesisust, tasakaalu uuenduslikkuse ja traditsioonilisuse vahel, kõige enam aga teema avamise viiside paljusust.

Järgnevalt ülevaade erinevatest viisidest teema avamiseks, grupeeritud märksõnade kaupa kuratori subjektiivse pilgu läbi.

Palve

Palve võib hingepõhjast tulla erineva intensiivsusega. See võib olla vaikselt sõrmede vahelt gobelääni põimitud nagu *Tiina Puhkani* teostes, sirgeselgsesse klaasskulptuuri valatud nagu *Anda Munkevica* teoses või alistamatu korraldusena antud nagu *Krista Leesi* sallidesse kootud tsitaat Ukraina piirivalvurilt.

Ühtehoidmine

Me kõik soovime kuhugi kuuluda, tunda end osana kogukonnast. *Signe Fensholt* juhiv meie tähelepanu ühise laua äärde kogunemise tähtsusele. Laud võib olla ka kujuteldav, oluline on, et on miski, mis meid ühendab. Võime mõelda, mis on need esemed, kombed või sündmused, mille ümber koondume. Sageli vajame sellist fookuspunkti või tähistajat, mis märgiks midagi olulist lihtsal ja selgel viisil.

Liisa Hietanen räägib oma kaaslaste tundma õppimisest, tõelisest nägemisest, mis on pikk protsess ja eeldab, et me anname endale aega tõeliselt näha ja märgata inimesi enda kõrval.

Ellisif Hals, Yuvia Maini ja *Cassius Lamberti* ühistöö annab usku paraja tempo ja tiheduse leidmise võimalikkusesse meie sageli liiga koormavalt täis konstrueeritud eludesse.

Enesehoold

Kogukonna kõrval vajab tähelepanu ka iga inimene eraldi. Enesenalüüsi juurest on hea jõuda ka enesehoole ning vajadusel ka -teraapieni.

Varem keelatud või taunitud tegevuste või olemise viiside ümbermõtestamine on üks võimalus avada end rõõmule. Nii on teinud *Anu Penttinen*, kes ebatraditsiooniliste materjalide (klaas ja nõör) kokkutoomisest on paralleelselt leidnud ka isikliku uue vabama olemise.

Linda Vilka ja *Jennie McMilleni* vormilt väga erinevate teoste taga on tegevused, millesse on võimalik kaduda, kuhu uppununa leiad end voost, mis annab elule värvi ja värskuse.

Vana väärindamine

Ajaloost on meil õppida nii seda, kuidas kunagi on mingeid materjale kasutatud, milliseid tehnoloogiaid on nende töötlemiseks rakendatud, kui ka seda, kuidas materjali ennast on mõtestatud ja väärtustatud. *Ketli Tiitsare* vana maja vahelt välja tulnud soojustuseks kasutatud riideribad on saanud ehetena sarnase tähelepanu osaliseks, mis kunagi varem, kui neid veel riideesemetena püüdliselt parandati.

Ka *Vincent Dumay* ja *Karin Roy Anderssoni* tööd näitavad, et meil on võimalik esile tõsta ja aupaklikult kummarduda toonase kokkuhoiu ning hoole ees ja samamoodi jätkata. Isegi kui muudame millegi funktsiooni, on meil võimalik näidata üles austust ja tähelepanu.

Kulunud esemetele on uue elu andnud ka *Severija Inčirauskaitė-Kriaunevičienė*. Erinevatest spordivahenditest ning -jalanõudest sündinud kollektsioonis on vanadest pallidest tehtud trofeed, mis on ehk kohasemad suure töö eest antavaks autasuks kui kiirelt ja odavalt valmivad plekist karikad.

Katsetused materjaliga

Lisaks vanade materjalide ning uute tehnoloogiate tulemisele on päevakorral ka uut ainet — materjale, mille kasutamist toetavad või inspireerivad traditsioonilised võtted nagu *Sofia Björkmani* korvipunumisest inspireeritud 3D-pliatsiga „kirjutatud“ puit või *Alves Ludovico* leidobjekte suhkrupolümeeriga ühendavad maavälistele olenditele suunatud kingitused.

Püüd igal ajastul materjali piire nihutada on jääv. *Taavi Teeveti* vaatamängulised eksperimendid alumiiniumi tsentrifugaalvalamisega on kasvanud muljetavaldavatesse suurustesse. *Lauri Kilusk* otsib aga looduslikule matemaatikale toetudes savi printimiseks uusi radasid.

Materjali agentsus

Mitmete kunstnike teostes peegeldub sügav austus dialoogi vastu materjaliga ning usk sellesse. *Per Brandstedti* kodukandi puidust pink ja *Hanne Haukomi* keraamilised anumad väljendavad materjali kõige ehedamaid omadusi. *Saara Renvalli* puidust ja klaasist objektid, mis käsitlevad materjali mittetraditsioonilisel moel, justkui küsides, mida materjal ise tahaks teha (immutatud puit) või võimaldades midagi, millele on varem viltu vaadatud (metallühendustega klaasobjektid), avavad uusi lähenemisviise ja võimalusi. *Margit Terasmees* püüab kontrollida kontrollimatut, läbi rääkida tulega, valmistada ette lava leekidele, et see siis puupõletusahjus keraamikale oma jälje jätaks.

Tõele näkku vaatamine

Mitmed kunstnikud vaatavad näkku oma isiklikule tõele või tõele, millega oleme silmitsi terve planeedina.

Arja Kärkkäineni teosed panevad meid silmitsi küsimusega, kas oleme ise oma elu piiramas, ja kui nii, siis kas saaksime seda muuta. *Vilde Rudjord* näitab, et raskete teemade käsitlemisel võib olla abi lapsepõlvest leitud roosadest prillidest. *Karel Koplímetsa* kõlarid meenutavad, et pole halba ilma heata ning igal mündil on kaks külge.

Vähemuste vaate mõistmine ja tunnustamine ilmneb *Kati Kerstna* ja *Riikka Anttoneni* teostes. Toetus kaitsetumatele on oluline ja näiteid elu võimalikkusest vähemusena võib leida ka ajaloo.

Oleviku ja tuleviku kõrval võib ajalukku vaatamine anda meile rahustava perspektiivi tajumaks, et kuigi kõik on uus, siis kõik alati kordub. *Ieva Baltrėnaitė-Markevičė* ja *Kadi Pajupuu* tööd juhatavad meid mõistma, kuidas väikestes märkides aegade tagant võime näha teise inimese armastavat südant.

Portaal maailmade paljususse

Ükski traditsioon ei ole iseenesestmõistetav. Baltimaade tarbekunstitriennaalidest (toimusid Tallinnas 1979. aastast alates) välja kasvanud Tallinna rakenduskunsti triennaal on tänaseks näinud õige mitmeid formaate. Korraldaja ja kuratorina pidasin ülioluliseks taas avatud konkursi välja kuulutamist. Esiteks annab see kõigile soovijatele võimaluse esile astuda, teiseks aga annab ülevaate sellest, millega kunstnikud tegelevad, millised teemad või lähtekohad on levinud, lisaks tundele toetab seda mingil määral ka statistika.

Alates eelmisest korrast on triennaal muutnud põhimõtet ning asendanud rahalised auhinnad kõigile osalejatele makstava kunstnikutasuga. Nii ka seekord, ja et ajaga kaasas käia, oleme suuren-danud tasusid pea kahekordselt, et läheneda kunsti-töötajate õiglase tasustamise eesmärkidele. Püüame olla see muutus, mida soovime ühiskonnas näha.

Loodan, et vaataja leiab näituselt teoseid, mis toimivad omamoodi portaalidena, avades ukse erinevatesse maailmadesse, ideedesse või tunnetesse. Füüsiline ese võib olla vahetu ühenduslülili vaataja ja teose taga peituva kontseptsiooni vahel. Selle kaudu saab süüvida teise reaalsusesse, mõelda laiematele sotsiaalsetele, kultuurilistele või isiklikele teema-dele.

Tänuõnad

Suur tänu kõigile, kes andsid oma panuse triennaali õnnestumisse! Täna kunstnikke, kelle teosed on näitusel esindatud, ja ka neid, kelle ideed, ehkki nad näitusele ei jõudnud, mõjutasid tugevalt kogu väljapaneku kujunemist. Suur aitäh Kai kunstikeskusele, kes võõrustab triennaali peanäitust juba teist korda, ning tehnilisele tiimile Tõnu Narrole ja Mihkel Lemberile. Tänuõnad graafilise disaini autorile Laura Pappale ja näituse kujundajale Kärt Maranile. Aitäh triennaali satelliitprogrammis osalejatele, giidituuride läbiviijatele ja toetajatele, kelle abita ei oleks see sündmus võimalikuks saanud. Ning lõpetuseks, suur-suur tänu kogu korraldustiimile — Merle, Keiu, Anu ja Katre — teiega on hea!

THINKING AND FEELING HANDS

Maret Sarapu, curator

Applied arts and making by hand is something people often turn to in order to find release. Solutions can be found in thinking without articulating, as can solace in people gathering to make something together — by making an object, another world is unconsciously created in the process. A better world can also be created intentionally, by consciously seeking and making practical choices along the way. Thinking with the hands helps us intuitively and practically explore ideas and solutions that may not emerge when we take a verbal or abstract approach. Constructiveness in art means a willingness to experiment, innovate and make something new, to look for unexpected collaborations, to approach issues in a practical manner.

By the time I started working on the curatorial theme of this year's triennial, Russia's war in Ukraine had been going on for less than a year and there was still hope that it would not drag on for years. However, by the time the open call was announced, it was clear that the future was grim and we needed to invest in ways to cope. The decision to create an open call specifically for artists from or based in the Baltic and the Nordic countries was made due to a recognition that we do not know our closest neighbours well enough. And we could do better. As Covid restrictions are still in the not-too-distant past, we need to consider our daily needs and those of others around us as well as care for our mental wellbeing.

The fine lines of constructiveness

Most of the works exhibited in the main exhibition of the triennial have been selected via the open call. We were seeking works that use individual or collective methods to find solutions. These could include the resilient and empowering preservation of craft skills inherited from ancestors, developing series or works that inspire understanding through the process of making or facilitate coming to terms with what really matters. We wanted to encounter objects that provide us with ideas and the stamina to live a better life. We were looking for strategies and models. Not all questions have definitive answers and there is no one single path suitable for everyone, but still, there are ways that lead to functioning, effective and constructive results.

Being constructive is something clear, straightforward and optimal. All things superfluous have been cut. This can be found in ideas and actions that contribute developmentally and creatively. Constructiveness can emerge when means are scarce, energy low or when it is understood that we need to be gentle with one another. It can also appear in natural clear-mindedness. Reconstruction perhaps refers to something that needs to be done after the war is over, at the same time, it is a process we go through constantly, every day, on a smaller or larger scale.

How can artistic creativity offer solutions and support, especially in difficult situations such as war and social crises? What options are there for constructing something, to be constructive and creative? How can we invigorate our mind, body and soul? How is constructiveness reflected in love?

Creative paths towards solutions

Based on the works submitted to the open call, it can be said that artists are experimenting with new symbioses and exploring new uses, they are seeking a place for materials that have been on the margins or forgotten. There is also a lot of concern about sustainability — what happens to a material during the different stages of its life cycle? Many use slow technologies that raise the question of whether craft as a calming activity is a basic need or a luxury or paradoxically both? Working slowly means that artists take time to get to know something or someone better, to grieve or pray.

The open call for the main exhibition received 470 applications. Even though previous triennials have also been popular, this number is incredibly high, especially considering the geographic limitation for the open call.

The highest number of submissions came from our Nordic neighbours, Finland, with 118 applications, followed by Estonia with 102, Sweden with 81, Norway with 64, Latvia with 40, Lithuania with 39, Denmark with 17 and Iceland with 5 applications. There were also groups with members based in different countries.

When selecting works for the exhibition, we considered different ages, genders and geographies. We prioritised a diversity of media, as well as a good balance between innovation and tradition and most importantly, a variety of approaches to the theme.

Below, I present an overview of the different ways the theme has been explored, grouped by keywords through my subjective curatorial lens.

Prayer

A prayer can rise from the depths of the soul with varying intensity. It can be quietly woven into a tapestry using the fingers as in the works of Tiina Puhkan, cast into a straight-standing glass sculpture as in the piece by Anda Munkevica or uttered as an unyielding command, like the quote from a Ukrainian border guard woven into Krista Leesi's scarves.

Togetherhness

We all want to belong somewhere, to feel like part of a community. Signe Fensholt draws our attention to the importance of gathering around a common table. The table can be imaginary, but it is important that there is something that unites us. We can ponder the objects, customs or events around which we gather. Often, we need such focal points or markers to signify important things in a simple and clear manner. Liisa Hietanen talks about getting to know her companions, truly seeing them, which is a long process that requires giving ourselves time to truly look at and notice the people around us. The collaborative work of Ellisif Hals, Yuvia Maini, and Cassius Lamberti gives us hope that it is possible to find the right pace and intensity in our often overly constructed lives.

Self-care

Alongside the community, each individual needs attention too. It's good to move from self-analysis to self-care and if needed, even therapy. Reinterpreting previously forbidden or frowned-upon activities or ways of being is one way to open yourself to joy. This is what Anu Penttinen has done, bringing together unconventional materials (glass and rope) and simultaneously, finding her own new and freer way of being. The works by Linda Vilka and Jennie McMillen are very different in form but evoke activities we can become absorbed in. By immersing yourself in them, you can find a flow that brings colour and freshness to life.

Valuing the old

We can learn from history how materials have been used, which technologies were applied in the processing and how materials themselves were valued. The fabric strips used as insulation found between the walls of an old house by Ketli Tiitsar and now presented as jewellery have received a similar amount of attention today as they did in the past, when they were carefully mended garments. The works by Vincent Dumay and Karin Roy Andersson also show that we can highlight and honour the frugal approach and care from the past and continue in a similar manner. Even if we change the function of something, we can show respect and attention. Severija Incirauskaitė-Kriaunevičienė has given new life to worn-out objects. In her collection of items made from old sports equipment and shoes, old balls have been turned into trophies which may be better suited to mark appreciation for great work than quickly and cheaply produced metal cups.

Experiments with materials

In addition to the emergence of old materials and new technologies, new materials are also very much on the artists' minds — where the use of such new materials is supported or inspired by traditional techniques. Such as the 3D-printed wood inspired by basket weaving by Sofia Björkman, or Alves Ludovico's gifts for extra-terrestrials, combining found objects with sugar polymer. The drive to push the boundaries of materials is characteristic to every era. Taavi Teevet's spectacular experiments with the centrifugal casting of aluminium have taken on an impressive scale. Lauri Kilusk is searching for new paths in clay printing, based on natural mathematics.

The agency of materials

Several artists' works reflect a deep respect for dialogue with and belief in material. Per Brandstedt's bench made of local wood and Hanne Haukom's ceramic vessels express the truest qualities of the material. Saara Renvall's wooden and glass objects that approach the material in unconventional ways, asking what the material itself would like to do (impregnated wood) or allowing for something that was previously frowned upon (glass objects with metal joints), open up new approaches and possibilities. Margit Terasmees tries to control the uncontrollable, negotiating with fire, preparing the stage for flames so they can leave their mark on ceramics in a wood-fired kiln.

Facing the truth

Several artists face their personal truths or the truth we need to face as inhabitants of this planet. Works by Arja Kärkkäinen confront us with the question of whether we are limiting our own lives, and if so, whether we can change this. Vilde Rudjord shows that when dealing with difficult topics, it can be helpful to put on the rose-tinted glasses of childhood. Karel Koplimets' speakers remind us that there is no good without bad and that every coin has two sides. An understanding and recognition of perspectives of minority groups is evident in the works of Kati Kerstna and Riikka Anttonen. Support for the more vulnerable is important; examples of lives lived as minorities are very much present in history. Looking at history alongside the present and future can give us a calming perspective if we realise that even though things may seem new, life is always repeating itself. The works of Ieva Baltrėnaitė-Markevičė and Kadi Pajupuu guide us to an understanding that through small signs from the past, we can see the loving heart of another person.

A portal into a multitude of worlds

No tradition is self-evident. Having evolved from the Baltic Applied Art Triennials (which began in Tallinn in 1979), the Tallinn Applied Art Triennial has appeared in many forms over time. As organiser and curator, I found it crucial to announce an open call for this edition. First, this gives everyone the opportunity to step forward, and second, it provides an overview of what artists are working on, what themes or inspirations are more visible, and, in a way, my gut feeling would also be supported by statistics. Already with the last edition, the triennial changed its operating principle and replaced monetary prizes for winners with artist fees for all participants. That is the case this time as well and in keeping with the times, we have almost doubled the fees in order to ensure fair compensation for art workers. We strive to be the change we want to see in society. I hope viewers find works at the exhibition that function as portals of sorts, opening doors to different worlds, ideas or feelings. A physical object can be a direct link between the viewer and the concept behind the work. Through this, the viewer can delve into another reality and reflect on broader social, cultural, or personal issues.

Acknowledgments

I would like to thank everyone who contributed to the making of the triennial! My gratitude goes to the artists whose works are presented at the exhibition and also to those whose ideas, even if they didn't make it into the exhibition, strongly influenced the entire display. A big thank you to Kai Art Center, hosting the triennial's main exhibition for the second time and to the technical team Tõnu Narro and Mihkel Lember. I would also like to thank the graphic designer Laura Pappa and the exhibition designer Kärt Maran. Thank you to the participants in the triennial's satellite programme, the guides who conducted tours and the supporters without whom this event would not have been possible. And finally, a huge thank you to the entire organising team — Merle, Keiu, Anu, and Katre — working with you has been a pleasure!

TOETAJA PÕÖRDUMINE

Kunst annab meile võimaluse vaadata elu uue nurga alt ja mõelda sügavamalt nii enda kui ka ühiskonna üle. Vahel on hea hetkeks peatuda ja uurida, mida kunstnik oma loominguga väljendada tahab. Lihtsalt võtta aega ja vaadata, mõtlemata minevikule, olevikule või tulevikule. Sellised hetked rikastavad meid ja annavad inspiratsiooni ka igapäevatoiminguteks.

Otsustasime toetada 9. Tallinna rakenduskunsti triennaali, sest DHL Expressi jaoks on tähtis panustada kultuuriprojektidesse ja toetada kohalikke algatusi. Ilma loovusesse panustamata ei sünni uusi ja lennukaid ideid.

Kunstiteoste eksponeerimiseks on vajalik kvaliteetne transport — kiire, usaldusväärne ja hoolikas kullerteenus, mida DHL Express üle kogu maailma pakub. Mul on hea meel, et triennaali korraldajad on usaldanud oma kunstiteosed meie hoolde. Suur tänu!

Rauno Mäger, DHL Express Estonia müügi- ja turundusjuht

MESSAGE FROM OUR SPONSOR

Art gives us the opportunity to look at life from a new perspective and to reflect more deeply on both ourselves and society. Sometimes it's good to pause for a moment and reflect on what artists are saying with their works. To simply take time to observe without thinking about the past, present, or future. Such moments enrich us and inspire us in our everyday tasks as well.

We at DHL Express decided to support the 9th Tallinn Applied Art Triennial because, it is important to us to contribute to cultural projects and support local initiatives. Without investing in creativity, new and bold ideas cannot emerge.

Exhibiting artworks requires quality transportation — fast, reliable, and careful courier service, which DHL Express offers worldwide. I am pleased that the triennial organisers have entrusted their artworks to our care. Thank you very much!

Rauno Mäger, Sales and Marketing Manager, DHL Express Estonia

KARIN ROY ANDERSSON

Rootsi / Sweden
www.karin-roy.se

Anna-Maria, Christine ja Vendla /
Anna-Maria's, Christine's and Vendla's

looduslikult pargitud põhjapõdranahk,
sünteeiline kõõlusnõör, teras, hõbe /
*naturally tanned reindeer skin, synthetic
tendon string, steel, silver*
2020–2023

32 × 25 × 3,5 cm
23 × 25 × 1 cm
26 × 11 × 1 cm
24 × 10,5 × 1 cm

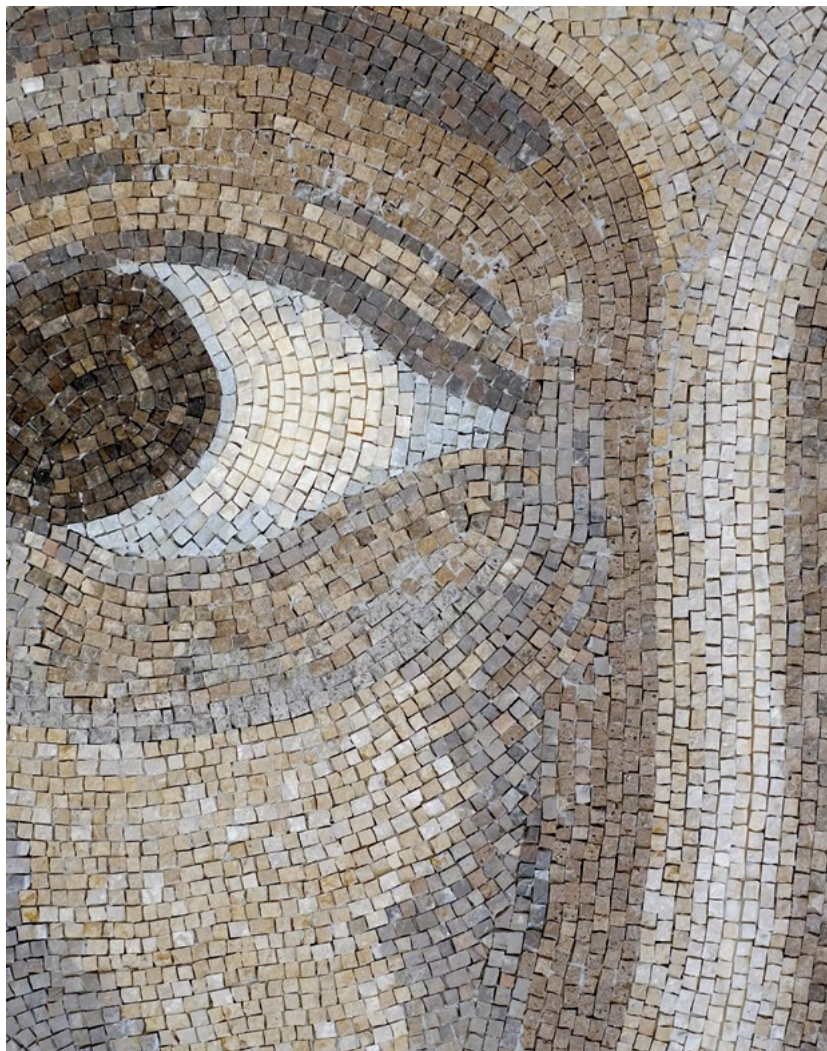
Karin Roy Anderssoni teosed on valmistatud looduslikult pargitud põhjapõdranahast, mis on tugev elastne materjal, kuid mis heidetakse sageli pärast põhjapõdra tapmist kõrvale. Teosed „Anna-Maria“, „Christine“ ja „Vendla“ on valminud kunstnike Karin Roy Anderssoni ja Monica Blind Päve koostöona. Monica on spetsialiseerunud saami käsitööle (*duodji*) ning projekti käigus jagasid kunstnikud omavahel materjale, kogemusi, inspiratsiooniallikaid, teadmisi ja tehnikaid. Monica tutvustas Karinile mitte ainult põhjapõdranahka kui materjali, vaid ka loomi endid, samuti seda, kuidas on nendega koos elada ja töötada. Traditsioonilisest põhjapõdrakasvataja eluviisist on palju õppida, näiteks seda, kuidas kasutada tõhusalt ja jäätmeid tootmata olemasolevaid materjale ja ressursse ning kuidas loomade ja looduse eest vastutustundlikult hoolitseda.

Naha töötlemise pikk traditsioon ning looduslike ja elavate materjalide kasutamine võimaldab kunstnikel tuua esile tänapäeva inimese seotuse pärandiga ning rõhutada käsitööteadmiste säilitamise tähtsust tulevastele põlvetele.

The pieces are made of naturally tanned reindeer skin, which is a strong elastic material that is often neglected after the reindeer has been slaughtered. This body of work is the result of a collaboration between Karin Roy Andersson and the artist Monica Blind Päve. Monica specialises in Sami craft (duodji) and the two artists shared materials, experiences, sources of inspiration, knowledge and techniques. Throughout the project, Monica introduced Karin not only to reindeer skin as a material, but also to the animals themselves, as well as the experience of living and working closely with them. There is much to be learned from the traditional way of life as a reindeer herder, including how to effectively utilise nearby materials and resources without waste, and how to properly care for animals and nature.

The long tradition of leatherwork and the use of organic, living materials highlights the connection to our heritage, emphasizing the importance of preserving craft knowledge for future generations.

RIIKKA ANTTONEN
Soome / Finland
www.riikkaanttonen.com

Auklik hekk / *Holes in the Hedge*

Aednik
Põnttöpää
Uutes nahkades
Metskarikakarde väljale eksinud
Armastab, ei armasta /
*Gardener
Põnttöpää
In their New Skins
Lost in the Field of Wild Daisies
Rakastaa ei rakasta*

kivi (marmor, steatiit), puit, poldid,
värvitud puit / *stone (marble, steatite),
wood, bolts, painted wood*
muutuv suurus (installatsioon) /
size variable (installation)
2023–2024

Riikka Anttoneni teosed uurivad esemete olemust ning seavad kahtluse alla tavapärased arusaamad identiteedist ja esindatusest. Püüdes neid keerulisi küsimusi lahti harutada, on kunstnik loonud seeria, mida ei ole kuigi kerge avada — just nagu kvääridentiteetki pole alati esmapilgul tabatav. See visuaalne metafoor peegeldab kogemust, kus enesest saab nähtavaks teha vaid mingi osa.

End kväärina identifitseeriva kunstniku jaoks on põnev, et on olnud aegu ja kultuure, kus kväär olemist aktsepteeriti. Vana-Kreeka ja Vana-Rooma kultuurid on LGBTQ+ inimeste jaoks jätkuvalt olulised — on tähtis teada, et ka tuhandete aastate eest olid kväärinimesed olemas. Fakt, et kväärjalugu on pikk, esitab olulise vastunarratiivi väidetele, et kväär- ja transinimesed on tänapäeva leiutis.

Marmormosaiki tehnika ja samba- taoliste vormide kasutamine lubab Anttoneni töid vaadelda kui katset uurida ja luua kaasaegseid tõlgendusi Vana-Roomast inspireeritud kväärtemaatikale.

Riikka Anttonen's work delves into the multitudinous ways in which objects can exist, challenging conventional notions of identity and representation. In their quest to unravel these complexities, they envision a series of works that remain tantalisingly elusive — much like the partial visibility that can be seen as one aspect that often characterises queer identity. This visual metaphor mirrors the experience of being able to reveal only a fragment of oneself.

As a queer identifying artist they find it interesting that there have been other times and cultures in which queerness has been possible. Ancient Greece and Rome continue to matter to LGBTQ+ people because they provide us with examples of our queer ancestors — it remains important to many to be able to look back thousands of years and find traces of forerunners in the past. Historical examples of queerness also continue to offer an important counter-narrative to claims that, for example, queer or trans identities are a modern fad.

With the use of techniques such as marble mosaic and forms like pillars, their work can be seen as an attempt to explore and construct contemporary responses to ancient Roman queerness.

IEVA BALTRĒNAITĒ-
MARKEVIČĒ

Leedu / Lithuania

IG @ieva.baltrenaite

Töödeldud/töötlemata kollektsiooni
saladused / *The Secrets of the (Un)
Processed Collection*

riided (kangad), fotod, paber /
clothes (fabric), photographs, paper
2024

Ieva Baltrėnaitė-Markevičė projekt keskendub Leedu naiste rõivastele ja nende lugudele 1940. aastatest kuni 1970. aastateni. Isetehtud rõivad on olnud tunnistajaks 20. sajandi saatuslikele sündmustele, mis muutsid järsult ning pöördumatult kogu ühiskonda.

Rõivad oma materiaalsuses, nende saamislood ja hilisem elu jutustavad inimestest, kes neid kandsid ning toonastest kodudest. Vaatamata raskustele, puudusele ning esemete ja materjalide nappusele ehtisid inimesed end siiski loovalt ja fantaasiarikkalt. Seda peegeldavad näiteks pulmakleit, mis on tehtud eresinisest kangast, mis toodi tagasi Siberi pagendusest, ballikleidi vooder, mis on tehtud kellegi ameerikalase ülikonna voodrist, ning kleit, mida on kantud peaaegu nelikümmend aastat, kuid mis pole senini kulunud.

Projekt toob esile Leedu naiste säilenõtkust, loominguilisust ja tugevust — selle struktureerivaks elemendiks on visuaalide sein, mis annab ülevaate uurimisprotsessist ja selle tulemustest.

Ieva Baltrėnaitė-Markevičė's artistic project focuses on Lithuanian women's clothing and their stories from the 1940s to the 1970s. The self-made garments testify to the fateful events of the 20th century that took place in the background, which suddenly and irreversibly changed the fabric of society.

The garments, in their materiality, the circumstances of their origin and their later life, tell the story of the people who wore them and the history of their domestic life at that time. Despite hardship and deprivation, and the scarcity of objects and materials, people still adorned themselves with imagination and creativity. This is reflected for example in a wedding dress made from bright blue fabric brought back from exile in Siberia, a prom dress made from the lining of an American man's suit, or a dress worn for almost forty years, which has not worn out.

The whole artistic project highlighting the resilience, creativity and strength of Lithuanian women is structured by the wall of visuals, which groups the research process and results.

SOFIA BJÖRKMAN
Rootsi / Sweden
www.sofiabjorkman.se

Korvide konstrueerimine /
Constructing baskets

PLA puit / *PLA wood*
2023

26 × 23 × 7 cm
50 × 25 × 10 cm
35 × 35 × 40 cm

Sofia Björkman on öelnud: „Lugesin käsitöö ja rahuldust pakkuva tegevuse kohta ühest 1957. aasta raamatust, et korvipunumine on ideaalne tegevus rasketel ja ärevatel aegadel. See on teraapiline, kuna rahustab, aga samal ajal ka stimuleerib. Lugesin ka, et üsna vähesel harjutamise ja piiratud oskustega on võimalik luua ilusaid töid, mille valmistamine on lõõgastav ja pakub samas võimalust raha teenida. Täiusliku tulemuse jaoks on siiski vaja pidevalt täiendada nii materjalivarusid kui ka töömeetodeid.“

Viimasel ajal on Björkman katsetanud moodsate korvipunumise tehnikatega. Ta kasutab biolagunevat materjali, mis sarnaneb väliselt, tunnetuselt ja lõhnalt puidule. See puidust ja erinevatel tarklistel põhinevast PLAst ehk polüpiimhapest koosnev materjal sulatatakse ning traditsioonilise punumise asemel kasutatakse seda üldse joonistamiseks. See uuenduslik tehnika kätkeb endas palju võimalusi ja võimaldab tänapäeval viisil korve valmistada.

Sofia Björkman says: “I read in a book about craft and satisfying working methods from 1957, that basket weaving is an ideal activity for difficult and anxious times. It is a suitable method for therapy because it calms you down at the same time as providing stimulation. I read further that with a little practice and skill, beautiful works can be constructed, works that not only provide relaxation but also financial return. For perfect results, however, constant renewal of the working material and working method is required.”

Recently, Sofia has been experimenting with a modernised version of basket weaving. She uses a biodegradable material that resembles wood in appearance, feel and smell. This material, a blend of wood and PLA derived from various starches, is melted and used for drawing instead of traditional weaving. This innovative technique presents a challenge and offers a contemporary approach to constructing baskets.

PER BRANDSTEDT
Rootsi / Sweden
www.brandstedt.se

Chaise Longue 1

tammepuit ja roostevaba teras /
oak wood and stainless steel
234 × 62 × 70 cm
2021

Teosega „Chaise Longue 1“ uurib Per Brandstedt, kuidas vormi ja materjali koosmõju kogemusi loob. Skulpturaalne iste on loodud puudutamiseks, istumiseks ja mõtisklemiseks; tegu on poeetilise potentsiaaliga objektiga.

Puit köidab inimese erinevaid meeli. Selle vorm, muster, tekstuur, kompaktsus, soojus ja lõhn meelitavad seda katsuma. Puit kutsub esile mälestusi ja emotsioone. Per Brandstedt keskendub oma teostes kontseptualiseerimisele ning disaini ja valmistamise protsessidele. Ta nihutab traditsiooniliste tehnikate piire, et avastada materjali potentsiaali.

With this work Per Brandstedt explores how form and materials come together to create experiences. This sculptural seat is created to be interacted with, touched, sat on, to be reflected upon; an object which can build poetic relationships with the people who interact with it.

Wood is a material that few of our senses can resist. Its form, grain, texture, tactility, warmth, and smell all entice us to touch it. It has the ability to evoke memories and emotions. In the work of Per Brandstedt, there is a focus on the processes of conceptualisation, design and fabrication. He pushes the boundaries of traditional techniques to explore the potential of the material.

VINCENT DUMAY
Rootsi / Sweden
IG @dumayvincent

Neli sammast aasal /
Four columns in a meadow

muld (sambad) ja alumiinium (toetus) /
*earth for the columns and aluminium
as formwork*
2023

modelid / models
52 × 20 × 20 cm
52 × 14 × 14 cm

Vincent Dumay projekt toob kokku käsitöö, arhitektuuri ja maastikuelemendid. Teos koosneb neljast sambast, mis seisavad metsiku taimeestikuga aasal, ning uurib aiale iseloomulikes elementides nagu muld ja elu peituvat poeesiat. Kunstnik on teose valmistamiseks kasutanud aastatuhandeid vana tehnikat — tampsaviseina. See tähendab kergelt niisutatud mulla kokkupressimist kiht kihi haaval ja vormi sees. Kuigi enamasti tehakse selle tehnika abil massiivseid ja sirgeid seinu, on Dumay sambad ümarad ja soonelised, mis tähendab, et valguse muutudes muutuvad ka sambad. Eesmärk on tutvustada laiemale publikule unustusse vajunud tehnikat ja rõhutada kohaliku, rikkaliku ja ökoloogilise materjali kasutusvõimalusi. Aas demonstreerib aga istutatud liikide asemel looduslike liikide ilu. Teos tõstatab küsimusi meie sajandi kahe peamise probleemi, kliimamuutuste ja bioloogilise mitmekesisuse kadumise kohta.

This project is at the intersection of craftsmanship, architecture and landscape. It features four columns in a meadow of wild vegetation and explores the poetic expression of elements inherent to gardens: earth and life.

The project delves into a millennia-old technique: rammed earth. It involves compacting lightly moistened earth, layer by layer inside a form. While traditional rammed earth technique typically produces massive straight walls, these columns explore an alternative expression, employing round fluted shapes that interact with the changing light. The aim is to introduce this forgotten material to a wider audience and highlight the potential of building with a local, abundant, and ecological material. At the same time, the meadow showcases the beauty of spontaneous species rather than planted ones. The project seeks to raise questions about the two major issues of our century: climate change and biodiversity loss.

SIGNE FENSHOLT
Taani / Denmark
www.signefensholt.com

Ennäe / *Lo and Behold*

portselan, glasuurid / *porcelain, glazes*
40 × 30 × 23 cm
2020

Ajalooliselt on keskse lauakaunistuse mõte eelkõige muljet avaldada. „Ennäe“ on keskse lauakaunistuse kaasaegne tõlgendus. Koos söömine võib inimesi lähendada või tähistada äritehingu sõlmimist. Ühiselt einestades tähistatakse olulisi elusündmusi ja iga-aastaseid traditsioone. Seeläbi saab inimese ühest põhivajadusest, söömisest, vahend sidemete ja kogukonnatunde loomiseks.

Fensholti teos sümboliseerib ühise laua ümber tekkivaid suhteid, sotsiaalseid norme ja kultuurilisi sidemeid. Kunstniku eesmärk on tuua teosega esile jooni, mis inimesi erinevates kultuurides ja ajastutes ühendanud on.

Loodusest korjatud taimed on portselani talletatud ning põletusprotsessis on üksikosad kokku sulatatud. Põletusetapis muutub objekt tänu glasuuridele ning võtab omapärase kuju. Osa loomingulisest protsessist on jäetud juhuse hooleks — seda mõjutavad protsessi kujundavad loodusjõud.

In formal historic table settings, a centrepiece is a highly decorative object designed to impress. Lo and Behold is a contemporary interpretation of the centrepiece. A shared meal can solidify a relationship or signify the conclusion of a business deal. Dining together is a way to commemorate significant life events and cultural traditions throughout the year. Through a shared meal, the basic need for sustenance transforms into a means of fostering connections and nurturing a sense of community.

The piece symbolises the relationships, social norms, and cultural bonds formed around the table. With this in mind, the artist's intention is to highlight the commonalities shared by humans across different cultures and periods.

Made from plants sourced from nature and preserved in porcelain, the piece consists of individual components fused together during the ceramic firing process. The firing stage allows the glazes to modify the object and take on a distinct shape. A portion of the creative process is left to chance, influenced by the natural forces at play during the ceramic process.

HANNE HAUKOM

Norra / Norway

IG @hhaukom

Anum talveks

Anum suveks

Purk rabast /

Vessel for winter

Vessel for summer

Jar from the moor

savi / clay

57–72 cm

2022

Aegade algusest on anumad olnud praktilised ja funktsionaalsed, kuid samas ka rituaalsed, müütilised ja sümbolised esemed. Hanne Haukomi vaasid on inspireeritud loodusest ja ajaloo ning need on lihtsasti vaadeldavad.

Vaasilaadseid vorme luues kasutab Hanne Haukom tuhandete aastate vanuseid käsitöövõtteid, mis on pikalt ühiskonna ja tsivilisatsiooni arengusse panustanud. Peamiselt vormib ta savi ussitehnikas ja sõrmede vahel pigistades. Tema purgid on käsitsi valmistatud lihtsate tööriistade abil, see võimaldab tal töötada intuiitselt ja rõhutada materjali pehmust ning paindlikkust. Haukom ei otsi täiuslikkust, sümmeetriat ega ettearvatavust, vaid soovib luua midagi ilusat, sõbralikku, silmapaistvat ja üllatavat.

The vessel has been a practical and functional object throughout history, as well as a ritualistic, mythical, and symbolic one. Hanne Haukom's jars are inspired by nature and history, and are easily recognisable and relatable.

Hanne Haukom builds vase forms using a craft that has been followed by people for millennia, contributing to the development of society and civilisation. Coiling and pinching are basic techniques she uses to shape the clay. Her jars are hand-built using simple tools, allowing her to work intuitively and emphasize the softness and malleability of the material. She is not seeking perfection, symmetry or predictability, but rather aims to create something beautiful, friendly, visible and surprising.

LIISA HIETANEN
Soome / Finland
www.liisahietanen.com

Külaelanikud / *Villagers*

villane lõng, kangas, vaht, polster, teras,
armatuur, betoon, kumm, traat /
*mixed wool yarn, fabric, foam, wadding,
steel, rebar, concrete, rubber, wire*
Dilara (2023), Weijo (2016), Aulis (2020)

Dilara 160 × 50 × 50 cm
Weijo 125 × 65 × 90 cm
Aulis 170 × 60 × 120 cm

Dilara, Weijo ja Aulis on kolm kümnest heegeldatud ja kootud skulptuurist (mõned neist kujutavad inimeste paare), mis on inspireeritud kunstnikuga samas külas Hämeenkyrös elavatest inimestest. Hietanen asetab oma modellid igapäevastesse olukordadesse — ta võis neid kohata raamatukogus, jõusaali riietusruumis või koduteel koeraga jalutamas. Kunstnik ei tundnud enamikku oma modellidest varem, kuid teoste loomise käigus sai ta nendega lähemalt tuttavaks.

Aeglase käsitööga tegelemine on otsekui vastuseis elu kiirenevale tempole. See võimaldab teisse inimesse süveneda, teda jälgida ja temaga pikkamööda tutvuda.

Liisa Hietanen esitleb oma teoseid alati esmalt kohalikele kogukonnale. Ta leiab, et inimesed on uudishimulikud ja pigem huvitatud sellest, et neid kujutatakse, ning nad on ses osas isegi üllatavalt avatud, peavad seda naljakaks ja südantsoojendavaks.

Dilara, Weijo, and Aulis are three of ten crocheted and knitted sculptures (some depicting two people) based on the artist's fellow villagers from Hämeenkyrö. The models were met in natural everyday situations — the person depicted might have been someone encountered in the library, in the gym locker room, or walking their dog on the way home. The artist did not know most of the models beforehand, but during the process, she got to know them.

The slow handcraft techniques serve as a counterforce to the accelerating pace of different areas of life. This makes it possible to encounter someone very concretely, seeing the other person, and getting to know them slowly.

Liisa Hietanen always exhibits the artwork locally first for her community to see. She finds that people are curious and rather interested in being depicted and they are surprisingly open to the idea, finding it funny and heart-warming.

SEVERIJA INČIRAIŠKAITĖ- KRIAUNEVIČIENĖ

Leedu / Lithuania

IG @severija_incirauskaite

Kodune sport / *Sports At Home*

korvpallid, jalgpallid, spordijalatsid, sokid
jms, keraamika / *basketballs, footballs,
sports trainers, socks, etc., ceramics*
muutuv suurus (installatsioon) /
size variable (installation)
2021

Keraamilised elemendid valminud koostöös
Rūta Šipalytėga / *Ceramic elements made in
collaboration with Rūta Šipalytė*

Seeria „Kodune sport“ idee hakkas arenema 2020. aasta kevadel, kui kogu maailm lukku keerati ja kiire elutempo järsku seiskus. Need teosed mõtisklevad enneolematu perioodi üle, mil igapäevaselt valitses paljuski tegevusetus. Spordivaldkonnas on oluline regulaarselt ja intensiivselt treenida. Severija pere teismelist poega, kes enne lukustust regulaarselt treenis, mõjutas sportimise keeld teravalt. Iga teos selles seerias on valmistatud spordiga seotud esemetest nagu korvpallid, jalgpallid ja spordijalatsid, mis Covidi kodusel perioodil kasutuseta jäid. Kollektiooni kuuluvad ka vaasid, mis on valmistatud pallide sisemistest kihtidest ja keraamilistest detailidest. See ainulaadne vaaside seeria loodi koostöös keraamiku Rūta Šipalytėga.

The Sports At Home idea began to develop in the spring of 2020, at the start of lockdown, when the fast-paced rhythms of life came to a sudden halt worldwide. This series of works serves as a reflection on a unique period in which a sense of inactivity pervaded many aspects of our daily lives. Sports, as a dynamic field, relies heavily on rigorous training sessions and a consistent rhythm. With a teenage son who used to work out regularly prior to lockdown, the Severijas family keenly felt the challenging impact on their young family member.

Each piece in this series has been crafted from sports-related items such as basketballs, footballs, and sports trainers that were no longer in use during the #stayathome period.

The collection features functional vases in the form of sports trophies made from the preserved inner layers of balls and ceramic details. This unique series of vases was created in collaboration with ceramist Rūta Šipalytė.

KATI KERSTNA
Eesti / Estonia
www.katikerstna.ee

Nähtamatu jõud / *Invisible Force*

klaas, traat / *glass, wire*
42 × 102 × 57 cm
2023

Kati Kerstna loomingu fookuses on keskkonnaga seotud teemad. Viimastel aastatel valminud teosed on kajastanud keskkonnareostust, kliima soojenemist, metsade raiet jms. See, kui kiiresti keskkond muutub ja kui aeglaselt ning ükskõikselt sellele reageeritakse, tundub talle järjest absurdsem.

Väikeste loomakeste ja putukate seeria, kuhu kuulub ka sipelgas, on toetus-avaldus ja soov suunata tähelepanu kõige pisematele ja kaitsetumatele — muuta nad visuaalselt suuremaks ja ehk seeläbi natuke rohkem arvestatavaks.

Oma teoste põhimaterjalina kasutab Kerstna eelkõige lehtklaasi, mis tihti on taaskasutatud. Eelnevalt 3D programmis modelleeritud skulptuuride lehtklaasi tükkidest kokku punumine annab võimaluse muuta kahemõõtmeline materjal ruumiliseks ning teha klaasist selle materjali kohta suhteliselt suuri skulptuure. Klaasi puhul võib Kerstnat võimalus eksponeerida skulptuurides samaaegselt nii vormi, ruumi kui ka illusoorisust.

Kati Kerstna's work focuses on environmental themes. In recent years, her works have addressed environmental pollution, the warming climate, deforestation and other similar issues. The rapid changes in the environment and the slow and indifferent responses from people seem increasingly absurd to her. The series of small creatures and insects, which also includes an ant, is a statement of support and expresses a desire to draw attention to the smallest and the most vulnerable. The artist makes these creatures larger than life-size and perhaps thus a bit more worthy of consideration. Kerstna uses sheet glass as the primary material for her works; often it is recycled. Weaving together pieces of sheet glass from 3D-modelled sculptures allows her to transform a two-dimensional material into a three-dimensional form and to create relatively large sculptures that rely on the specific characteristics of glass. What fascinates Kerstna about glass is its ability to simultaneously express form and space, and create illusions.

LAURI KILUSK
Eesti / Estonia
www.laurikilusk.ee

Põimunud tee / *Interwoven Path*

eestimaine kambriumi ajastu sinisavi, taastöödeldud pabermass, liiv (3D-printimine, reduktsioonpõletus (1050 °C)) / *Estonian Cambrian era blue clay, recycled paper pulp, sand (3D printing, reduction firing (1050 °C))*
13 × 24 × 4,2 cm
2024

Ungari bioloog ja botaanik Aristid Lindenmayer arendas 1968. aastal nn L-süsteemi, millega ta kirjeldas matemaatiliste algoritmide abil taimede kasvamise ja hargnemise morfoloogiat. Kuigi antud töö loomisel ei ole otseselt kasutatud L-süsteemi, on sarnaselt matemaatika abil kirjeldatud looduslikkus olnud Lauri Kiluskile inspiratsiooniallikaks.

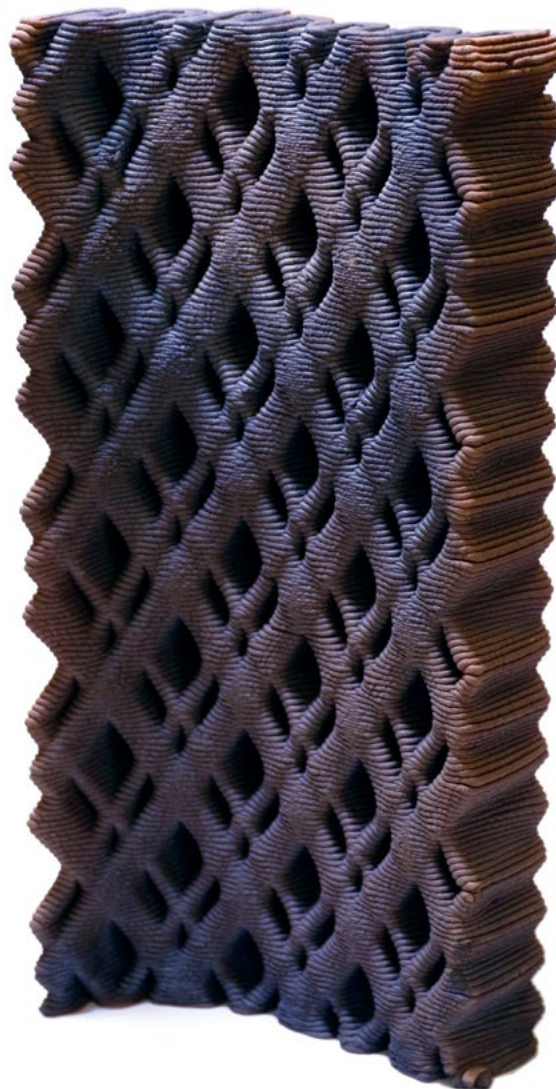
Kolmemõõtmelises virtuaalkeskonnas kujundatud, vertikaalselt kasvav ja kindlat seaduspära järgiv joon on printimisel koostöörobooti liikumisteedeks. Kindla tihedusega, üksteise kohal hõljuvate joonestruktuuride õhuvähe täitub printides materjaliga, imiteerides selliselt loomulikku kasvamise protsessi. Gravitatsioon aitab kihte omavahel ühendada ja annab materjalile lõpliku kuju, kus struktuuriline kandvus-jäikus on kooskõlas esteetiliste eesmärkidega. Pinnatekstuurid on otseselt seotud vormi arhitektuurse ülesehitusega.

Lauri Kilusk uurib keraamiliste materjalide käitumist 3D-printimise tehnoloogia kontekstis, kasutades selleks loovuurimuslikke meetodeid. 3D-mudelid sünnivad tihti parameetrilise disaini tööriistade abil.

In 1968, the Hungarian biologist and botanist Aristid Lindenmayer developed the so-called L-system, used to describe the morphology of plant growth and branching through mathematical algorithms. Although the L-system was not directly used in the creation of Interwoven Path, Lauri Kilusk was inspired by a similarly mathematically described natural processes.

Designed in a virtual three-dimensional environment, the vertical growing regular line becomes the movement path for a collaborative robot in the printing process. The air gaps between the floating line structures with a defined density are filled with material during printing, mimicking the natural growth process. Gravity helps bind the layers together and gives the material its final shape, in which structural strength and rigidity are aligned with aesthetic goals. The textures of the surface are directly linked to the architectural construction of the form.

Lauri Kilusk explores the behaviour of ceramic materials in the context of 3D printing technology, using creative research methods. His 3D models are often born with the help of parametric design tools.

KAREL KOPLIMETS
Eesti / Estonia
www.karelkoplimets.com

Driven

klaasifiber, autovärv, vineer, vahtpolüstüreen, kõlarite elemendid, elektroonika, teras / *fiberglass, car paint, plywood, polystyrene foam, speaker elements, electronics, steel*

150 × 40 × 40 cm
2023

Valminud koostöös Bruno Lillemtsaga, tehniline konsultatsioon: AudioCity OÜ / *Created in collaboration with Bruno Lillemts.*
Technical consultation: AudioCity OÜ

Neljapäeva õhtuti Tallinnas Ülemiste kaubanduskeskuse parklasse kogunevad inimesed moodustavad subkultuuri, kes uhkeldab oma tuunitud autode ja valju helisüsteemiga, korraldab ebaseaduslikke tänavavõistlusi, driftib, kulutab rehve ja keerutab autodega nn sõõrikuid. Üritused meelitavad kohale rohkelt publikut ja pelgalt juhusliku kogunemise asemel valitseb festivaliõhustik. Nähtus tõstatab kliimamuutuse ja keskkonnaprobleemidega seotud küsimusi. Ehkki autohuvilised on marginaalne rühm, esindavad nad ühiskonna autolembust üldiselt.

Teisest küljest võib hobiautodesse suhtuda ka kui eneseväljendusvahendisse. Tavaliselt on pisimate detailideni viimistletud kujundusel kindel teema või inspiatsiooniallikas.

Teose „Driven“ kõlarite vormis ja viimistluses on viiteid nii miljardite aastate vanustele fossiilidele kui ka tuunitud autode stereosüsteemidele. Ühelt poolt vaatavad vastu murettekitav ürgkütuste kasutamise kasv ning keskkonnaprobleemid, teiselt poolt põhjalik pühendumus oma hobile ning lootustäratav lopsakas eneseväljendus auto-tuunijate kogukonnas.

People gathering in the parking lot at the Ülemiste shopping centre in Tallinn on Thursday form a subculture that shows off their well-tuned cars and loud sound systems; they engage in illegal street races, drifts, tyre burns, and car spins, the so-called doughnuts. These events attract a large audience and rather than being random gatherings, they display a distinct festival atmosphere. This phenomenon raises questions related to climate change and environmental issues. Although car enthusiasts are a marginal group, they reflect society's general love of cars. At the same time, hobby cars can also be viewed as a form of self-expression. Typically, even in the smallest details, the design follows a specific theme or source of inspiration.

The shape and finish of the speakers in the piece Driven reference both billion-year-old fossils as well as the stereo systems of these tuned cars. On the one hand, there is the troubling increase in the use of fossil fuels and the environmental problems that hound the world, while on the other, the deep dedication to this hobby exudes and a hopeful, abundant self-expression within the car-tuning community.

ARJA KÄRKKÄINEN
Soome / Finland
www.arjakarkkainen.com

Mauvaise foi — igapäevane enesepettus /
Mauvaise Foi — Ordinary Self-Deception

digitaalselt kootud vaibad (erinevast materjalist lõngad, sh kumm, lina, puuvill jne) / *digitally woven tapestry (various yarn materials including gum, linen, cotton etc.)*

2021–2023

Tartaruse ostukotid /

Shopping Bags of Tartarus, 178 × 248 cm

Salome kui Madonna /

Salome as Madonna, 176 × 247 cm

Isandate laulud /

Songs of the Lords, 176 × 250 cm

Sõnapaar *mauvaise foi* viitab Jean-Paul Sartre'i mõistele inimese kohta, kes peab end objektiks ega tunnista, et ka raskete valikute ees võib valikuvõimalus siiski säilida. Kolmest vaibast koosnev seeria käsitleb eksimise ja mitte kohal olemise tunnet. Teosed vaatlevad, kuidas inimesed murenevad peresuhete, töö ja igapäevaelu vasturääkivustes, kus välised piirangud võivad olla nii probleem kui ka oodatud pääsemine.

Seeria koosneb digitaalselt kootud vaipadest, mis heidavad väljakutse traditsioonidele nii kahelt poolt vaadeldavuse kui ka eksperimentaalsete kolmemõõtmeliste vormidega.

Teosed on loodud koostöös Textiel-Lab'iga (NL).

The name Mauvaise Foi refers to Jean-Paul Sartre's term for an individual who pretends to be an object, denying the existence of choice when faced with the difficulty of choosing. A series of three tapestries presents a sense of error, a failure of presence. It shows how the outlines of a person crumble in the contradictions of family, work and everyday life, where the mould of the outside can be a constraint or a welcome salvation.

The series consists of digitally woven tapestries that challenge traditional norms with their two-sidedness and experimental three-dimensional shapes.

The works have been created in collaboration with TextielLab (NL).

Moral Fibre / *Moral Fibre*

tekstiil (lõng) / *textile (yarn)*

130 × 205 × 3 cm

(sallidena 4 tk á 20 × 230 cm) /

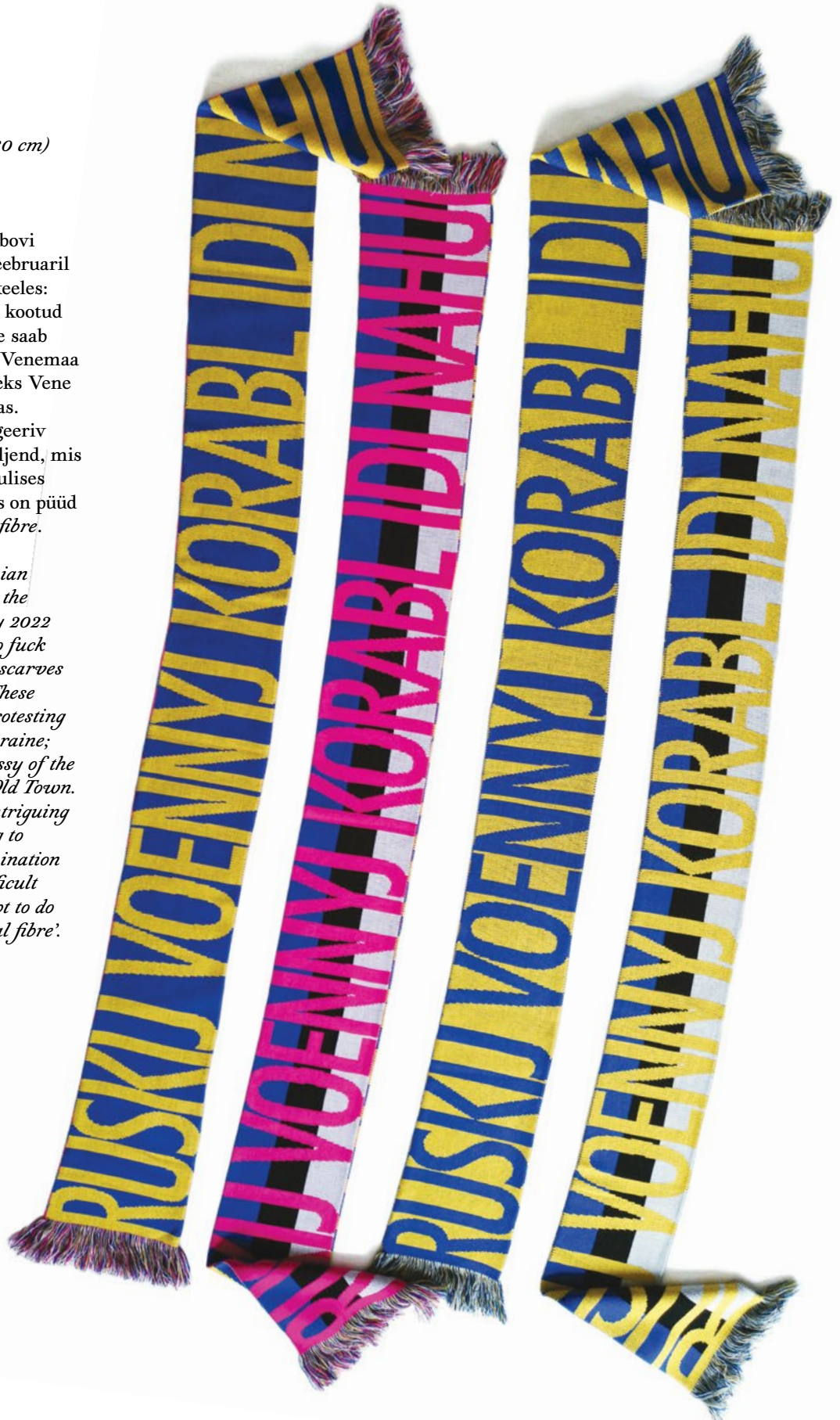
(as scarves 4 pieces, each 20 × 230 cm)

2024

Ukraina piirivalvuri Roman Hrõbovi poolt sõja esimesel päeval, 24. veebruaril 2022. aastal öeldud lause (eesti keeles: „Vene sõjalaev, mine munni“) on kootud lipuvärvides sallidesse. Neid salle saab kasutada loosungitena pikettidel Venemaa agressiooni vastu Ukrainas, näiteks Vene saatkonna ees Tallinna vanalinnas.

Moral fibre on kaunis ja intrigeeriv tekstiilse vihjega ingliskeelne väljend, mis tähistab meelekindlust teha keerulises olukorras õigeid valikuid. See teos on püüd teha õiget asja, leida enda *moral fibre*.

The phrase uttered by the Ukrainian border guard, Roman Hrybov on the first day of the war, 24 February 2022 (in English: “Russian warship, go fuck yourself!”), has been woven into scarves in the colours of different flags. These scarves can be used as slogans protesting against Russia’s aggression in Ukraine; for example, in front of the embassy of the Russian Federation in Tallinn’s Old Town. Moral Fibre is a beautiful and intriguing English expression, also referring to textiles and signifying the determination to make the right choices in a difficult situation. This work is an attempt to do the right thing, to find one’s ‘moral fibre’.

ALVES LUDOVICO

Soome / Finland

IG @alves_ludovico

Kosmilised teed maapealsete asjadeni:
Kosmilised teed maapealseteni I ja IV /
Spaceways to Earthly Matters:
Spaceways To Earthly I and IV

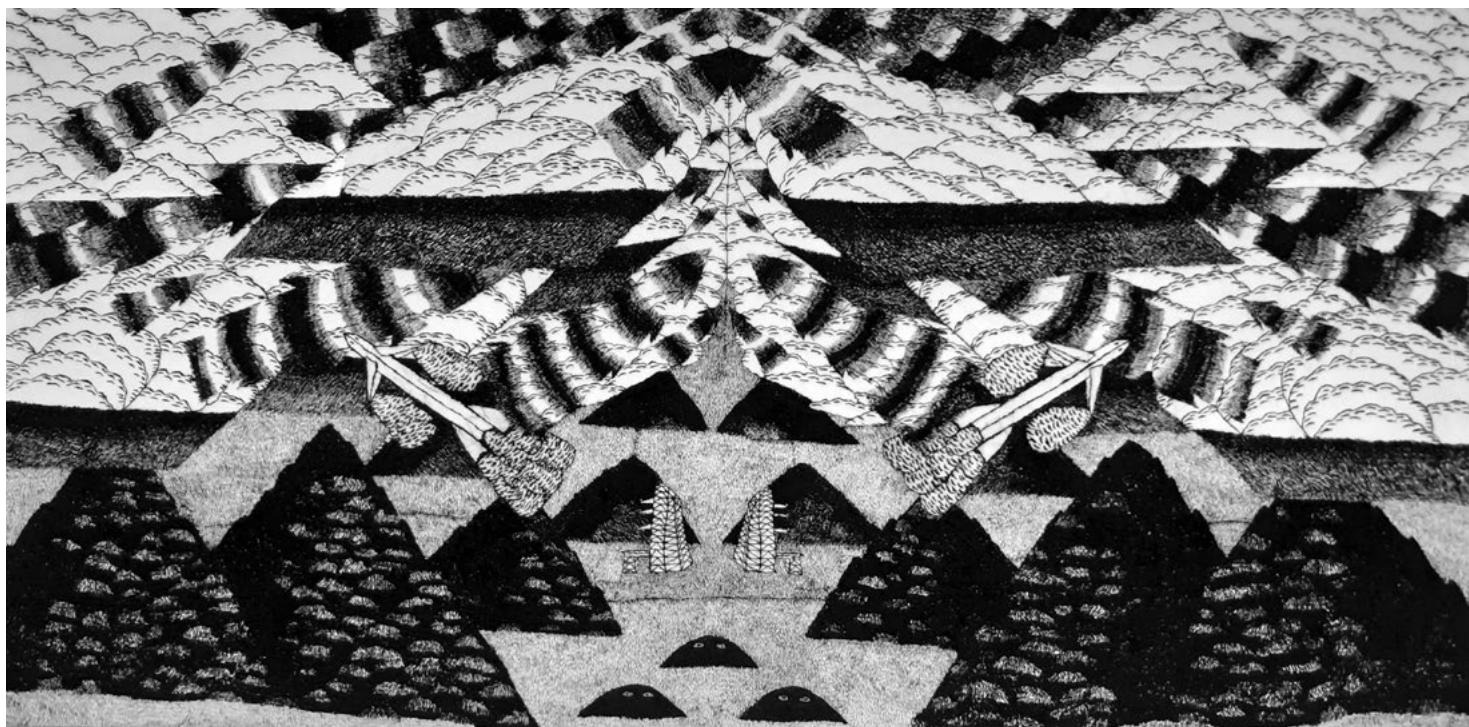
hüperglükeemia polümeer
(suhkrupõhine plastik) /
hyperglycemia polymer
(sugar-based plastic)
u / approx. 70 × 45 × 41 cm
2022

Inimkonda on alati paelunud teised eluvormid, enim neist ilmselt tulnukad. Selleks, et maaväliste olenditega ühendust saada ja neile inimesi tutvustada, on kosmosesse teatud programmide (näiteks Golden Records) raames saadetud erinevaid seadmeid. Idee tulnukatega suhtlemisest on Alves Ludovico jaoks põnev, enim pakub talle aga huvi see, millist infot ja kuidas me inimkonna kohta edasi annaksime. „Kosmilised teed maapealsete asjadeni“ on diabeeti põdeva kunstniku tõlgendus Golden Recordsi programmist. Teosteseria koosneb leitud esemetest loodud kompositsioonidest, mis on kaetud suhkrupõhise biopolümeeriga. Suhkur on ilmselt kõige suurema mõjuga materjal, mida inimesed tarbivad. Nii et kui sooviksime tulnukatele midagi pakkuda, annaks suhkur neile inimkonnast parajalt magusmõru maitse kätte.

Humankind has always been intrigued by other life forms, with alien life arguably being the most intriguing to us. In an attempt to establish communication and introduce human civilisation to non-earthly life forms, certain space projects, such as Golden Records, have sent devices into outer space. Reaching out to alien life is an exciting option for Alves Ludovico, though he is most excited about how we could convey humanity to them. If we were to encounter an alien life form, what information about humanity would we choose to disclose and in what manner would we frame it?

Spaceways To Earthly Matters is a diabetic maker's personal approach to Golden Records. The objects created for this series are a composition of found objects coated with a sugar-based biopolymer. Sugar is arguably the most influential material consumed by humans. Therefore, if we were to offer something to alien life forms, sugar would provide them with a bittersweet taste of our humanity.

JENNIE MCMILLEN
Rootsi / Sweden
IG @jenniemcmillen

Piirimaal I / *In the borderland I*

puuvillane kangas, puuvillane õmblusniit /
cotton fabric, cotton sewing thread
99 × 57 cm
2022

Piirimaal II / *In the borderland II*

puuvillane kangas, puuvillane õmblusniit /
cotton fabric, cotton sewing thread
112 × 55 cm
2024

Jennie McMillen loob tikitud pilte, mis kujutavad tsivilisatsiooni ja looduse vahelist lahinguvälja, kus mõlemad pooled püüavad saavutada kontrolli. Kuigi tema teosed kujutavad fiktiivseid stseneid, on need inspireeritud tähelepanekutest pärismaailma kohta ning kommenteerivad praegusi sündmusi.

McMillen kujutab sageli inimesi, kes püüavad loodusalasid oma kontrolli alla saada, kuid satuvad silmitsi näiteks vihma, tule või ohtlike loomadega. Tema piltidelt võib sageli leida koeri, aga ka tsivilisatsioonile viitavaid sümboleid, nagu raketid.

Lisaks narratiivile uurib Jennie tikandite kaudu tekstuure ja kujundeid. Ta keskendub erinevatele detailidele nagu pilved või mäed ning loob iga elemendi käsitsi, kasutades selleks puuvillast niiti. Kuna ta töötab aeglaselt, on tal võimalik protsessi käigus pikemalt mõtiskleda ja vastavalt vajadusele teha muudatusi.

Jennie McMillen creates embroidered pictures that depict a battleground between civilisation and nature, with both sides vying for control. While her art is fictional, it is inspired by real-world observations and serves as a commentary on current events.

Her artwork often shows people attempting to claim natural spaces, only to be met with elements like rain, fire, or dangerous animals. Dogs are a common presence in her pictures, and she also incorporates symbols of civilisation such as rockets.

In addition to the storytelling aspect of her pieces, Jennie explores different textures and shapes through her embroidery work. She focuses on details like clouds and mountains, meticulously crafting each element by hand using cotton thread. The slowness of her technique allows her the time to think and make decisions on her ongoing work.

ANDA MUNKEVICA
Läti / Latvia
www.andamunkevica.com

Seinad ja seljad (seeria) /
Walls and backs (series)

Selgroog / *Spine Backbone*

klaas, metall / *glass, metal*
152 × 65 × 75 cm
2024

Anda Munkevica teos „Selgroog“ on palve humanismi, rahu ja inimlikkuse eest. Kunstnik on öelnud: „Meie tahe on meie taevas. On ainult üks seadus — südame-tunnistus; ja on mõned hävitatud asjad — inimese kuuluvus, tahe, perekond ja armastus. Praegu, kui maailm tantsib kuristiku serval ja meie jalgealune kõigub, on oluline jääda põhitõdede juurde. Igaüks peab leidma oma isikliku koordinaatsüsteemi, oma kümme käsku: terve mõistus ja isiklik vastutus igas eluolukorras.“ „Selgroo“ ja teiste „Seinad ja seljad“ seeria tööde loomise ajendiks oli Vene-Ukraina sõda ja Butšas ilmnenuid õudused.

Anda Munkevica's work Spine Backbone is a prayer for humanism, peace and humanity.

“Our will is our heaven. There is only one law — conscience; and there is something indestructible — human belonging, will, family, and love.

At this moment, when the world dances on the edge of an abyss and the foundations beneath our feet are being struck, it is crucial to hold on to the basics. Everyone must find their own personal coordinate system, their own ten commandments: common sense and personal responsibility in every life situation.”

The creation of Spine Backbone and other works in the series of Walls and Backs was driven by the Russian-Ukrainian war and the horrors revealed in Bucha.

KADI PAJUPUU
Eesti / Estonia
www.kadipuu.ee

Hingekirjad / *Entwined Souls*

pabernöör / *paper twine*
200 × 270 cm
2023

Ühes Rõuge kiriku raamatus on minu vanaisa Alfredi kohta rida tabelis, mille pealkiri on *Surnud 1945. aastal*. Tabeli veergudel on pealkirjad *Surma kuu, päev ja tund... Surnu sündimiskoht... Surnu iga...* Vanaisa oli surres 42-aastane. Üks veerg ütleb, kas *poissmees ehk neiu või abielus, lesk või lahutatud ehk laps*. Surma põhjuse lahtris on neid, kes *lahkunud kopsutõve, raukuse või põrutuse tõttu*. Vanaisa real on: *maha lastud teadmata kelle poolt*.

Mina tean vanaisast, et ta oli agroom, tema tütreid kutsusid teda Papi ja ta teritas lastele pliiatseid alati väga teravaks. Vanaema oli siis pahandanud: Lapsel murdub see terav ots kohe ära! Aga vanaisa see ei häirinud.

„Hingekirjad“ on tõukunud nendest raamatutest, mida saab arhiivides sirvida, kus on napid read kunagi olnud inimestest, tabelid, täidetud käsitsi. Põlvkonnad tulevad lainetena, tabelitena.

Kadi Pajupuu

In one of the books with church records in the church in Rõuge, there is a row in a table about my grandfather Alfred under the heading: Died in 1945. The columns of the table have titles like Month, Day, and Hour of Death... Place of Birth... Age of the Deceased... My grandfather was 42 years old when he died. One column says: Whether a bachelor, maiden, married, widowed, divorced, or child. In the 'cause of death' column, there are entries for those who passed away due to tuberculosis, old age, or bodily harm. My grandfather's entry reads: Shot by unknown persons. What I know about my grandfather is that he was an agronomist, his daughters called him Papi, and he always sharpened the children's pencils very well. My grandmother used to scold him: "Children will break the sharp point right away!" But this didn't bother my grandfather. The work Entwined Souls is inspired by these books, which can be browsed in archives and have brief remarks about people who once lived, tables filled in by hand. Generations come in waves, in tables.

Kadi Pajupuu

Materia / *Materia*
2023

1. Hinnalised mittehinnalised /
Precious Not Precious
installatsioon / *installation*
60 × 60 × 45 cm

2. (Eba)mugavustsoon #1 /
(Dis)Comfort Zone #1
kuumvormitud värviline klaas ja
langevarjunöör / *hot sculpted coloured*
glass and paracord
50 × 30 × 22 cm

3. (Eba)mugavustsoon #2 /
(Dis)Comfort Zone #2
kuumvormitud värviline klaas ja
langevarjunöör / *hot sculpted coloured*
glass and paracord
52 × 22 × 17 cm

Need teosed väljendavad õrnust ja vabadusetunnet, mida kunstnik tunneb nii klaasi kui materjali, aga ka iseenda kui inimese ja kunstniku suhtes. „Pärast pikka isiklikku kriisi ihkasin luua midagi nii eredat ja värviküllast, et see avaldaks mulle endalegi mõju. Klaasi ja valguse koostöös tekivad elavad, polükroomsed pinnad ja peegeldused, kuid ma soovisin veelgi kaugemale minna,“ ütleb ta. Pealkiri „Materia“ viitab nailonist punutud langevarjunööri, mis oli Penttineni jaoks klaasi hinnalisuse kõrvale heaks kontrastiks. Objekte luues sulatas ta värvilist klaasi ning hoolikalt temperatuuri kontrollides lasi ta esmalt pehmel klaasil mõne sekundi vabalt vajuda, seejärel aga vormis klaasi juba skulpturaalseteks objektideks. See protsess võimaldas kunstnikul töötada talle vägagi tuttava kuuma klaasiga, kasutamata sealjuures varasemaid piiravaks muutunud töövõtteid.

These objects represent the author's gentleness and freedom towards glass as a material as well as towards herself as a person and artist. "After prolonged personal turmoil, I yearned to create something so bright, so saturated with colour, that it would almost make me think twice. Glass and light together yield to vivid, polychromatic surfaces and reflections, but I wanted more," she says.

The title Materia refers to the paracord, a woven nylon cord, which challenged Penttinen to tamper with the preciousness of the glass. For these works she has melted pigmented glass, and through careful temperature control, first let the soft glass loose for a matter of seconds, then gained back control to create the free-standing sculptural objects. The process has offered the artist a return to her comfort zone in the realm of hot molten glass, yet allowing her to shed the rigid ways she used to work in.

TIINA PUHKAN
Eesti / Estonia
www.tiinapuhkan.com

1. Palve. Ehitades lootust /
Prayer. Building Hope

linane lõim, vill, siid, viskoos /
linen warp, wool, silk, viscose
85 × 118 cm
2024

2. Lehestikus varjul / *Shaded in Foliage*

linane lõim, vill, siid, viskoos /
linen warp, wool, silk, viscose
107 × 138 cm
2020

Tiina Puhkan's teosed toetuvad lõime- ja koelõngade omavahelise ristlemisega loodavale selgele ning ülesehitavale korrastatud konstruktsioonile. Rasketes ja pingestatud olukordades on oht kaotada pind jalge alt. Oma tegevuse kaudu, tehes seda hästi, julgelt ja südamega, otsekui palvetades, võib nähtamatud konstruktsioonid toetavaks muuta.

Lõngadega maalimise aeglane kulg võimaldab sisse kududa alateadvusest kerkivaid kihte ja emotsionaalseid kõrghetki. Teostes on tasakaalu ja rõõmu. Läbi süvenemise otsib autor helget kergust ja varju. Selline varjusolek on vajalik, et püüda mõista olukordi ja inimesi. Varjus on ka hea jõudu koguda, et vajadusel astuda esile ja võidelda. Selles varjus ei ole pime, ammugi mitte igav. See on vari, kus pealtnäha argised asjad saavad oma tõelise ilu ja tähenduse.

Tiina Puhkan's works rely on a clear and constructive, orderly structure created through the intertwining of warp and weft threads. In difficult and tense situations, there is a danger of losing one's footing. Through her work — by doing it well, bravely, and with heart, almost as if praying — she makes invisible structures supportive. The slow process of 'painting' with threads makes it possible to weave in layers that rise from subconscious and emotional high points. The works convey a sense of balance and joy. Through deep engagement, the artist seeks lightness and shadows. Sometimes remaining in the shadow is necessary to understand situations and people. A shadow is a good place to gather strength before stepping forward and fighting if necessary. In the shadow, it is neither dark nor boring. It is the shadow where seemingly mundane things gain true beauty and meaning.

SAARA RENVALL
Soome / Finland
IG @saararenvall

1. Seeria „Re-cover (Theirs / Hers / His)“ /
Re-cover series (Theirs / Hers / His)

puhutud klaas, messingvardad, poldid
ja kummist seibid / *mouth-blown glass,
brass rods, bolts and rubber washers*
u / approx. 26 × 24 cm
2020–2021

klaasipuhujad: Manuel Diemer ja Alge Julija /
Glass blowing by Manuel Diemer and Alge Julija

2. Seeria „Vajalikud esemed“:
Indeks 1 ja Kompass 4 /
*Objects of Necessity series:
Index 1 and Compass 4*

mänd, tekstiilivärv / *pine, textile dye*
93 × 16 × 32 cm
2020–2021

Saara Renvalli eesmärk on panna vaatajat esemelist kultuuri paremini mõistma ning luua objekte uue maailma ja uue aja jaoks. Tema teosed keskenduvad inimese ja materjali suhtele, talismanide rollile ning sellele, kuidas esemed võiksid aidata kõige olulisemat meeles pidada, nagu seda teeb talisman või moraalne kompass.

„Re-cover“ seeria skulptuurid on materjali valatud mõtted vastupidavuse, läheduse, koosolemise, tasakaalu ja intiimsete hetkede teemadel. Nende teoste eesmärk on anda edasi teadmisi, mälestusi või tundeid. Igal puhutud klaasist skulptuuril on üks element, mis toimib pesa või anumana, millesse teisi elemente paigutata. Erinevalt tavapärasest klaasidisainist on Renvalli liited puhtalt mehaanilised.

Seerias „Vajalikud esemed“ uurib Renvall metsa, puid ja puitu. Ta katsetab puidu erinevate omadustega, ennekõike kapillaarefektiga — ta laseb värvil enne edasist töötlemist puitu imenduda. Nii annab kunstnik end materjali teenistusse ja laseb lõpptulemuse määrata puidul. Seeläbi omistab kunstnik materjalile suurema rolli, lastes sel loomeprotsessis emotsionaalselt ja aktiivselt osaleda.

Saara Renvall's work aims to deepen our understanding of material culture and to investigate and create objects for a new world and a new time. Her work focuses on the relationship between the human and the material, on the role of talismans, and how objects could convey and remind us of what needs to be remembered and function like talismans or mental compasses.

The sculptures in the Re-cover series are materialised thoughts of endurance and represent moments of closeness, togetherness, balance and intimacy. The main purpose of an object here is to convey knowledge, a memory, or a feeling.

Each mouth-blown glass sculpture consists of an element that acts as a socket or pod for other elements attached to it. In contrast to conventional glass design, the joints are purely mechanical.

With Objects of Necessity Renvall has explored the relationship with the forest, trees and wood. She has been experimenting with the natural quality of wood, and specifically its capillary effect. In this process, colour has been absorbed into the wood before being further processed. This approach has placed the artist in the service of the material, allowing the wood to determine the final outcome. The process elevates the material to a higher status, emphasizing its emotional capacity and active role in the creation process.

VILDE RUDJORD

Norra / Norway

www.vilderudjord.com

Paint'i seeria: 1. Kuldne dušš, 2. Tüdrukud jäävad tüdrukuteks, 3. Uus nafta, 4. Maastik, 5. Keerulise päeva läbilõige
Paint series: 1. Golden shower, 2. Girls will be Girls, 3. The new oil, 4. Landscape, 5. The dissection of a difficult day

sublimatsioontrükk polüestriile /
sublimation print on polyester
 125/152 × 203 cm
 2021

Teosteseeria loomisel kasutas Vilde Rudjord 1985. aastal loodud algelist joonistusprogrammi Microsoft Paint. Seda programmi tunneb ta põhjalikult juba varasest east nagu paljud teisedki 2000. aastate alguse lapsed. Püüd taas-avastada kadunud lapsepõlvemaailmu võib tunduda eskapistlik, kuid samas soovib kunstnik vaatajas inimlikke tundeid äratada. Rudjordi teoste ergas primitiivne stiil toimib natuke nagu päikesevarjutuse prillid — need on vahendid, aitamaks näha seda, millele võib muidu olla liiga valus otsa vaadata. Olgu siis tegemist meie endi puudujääkidega, struktuurse diskrimineerimisega või ärevusega, mida maailmas toimuv meis tekitab.

In creating this series of works, Vilde Rudjord has used the primitive drawing program Microsoft Paint from 1985 — a tool she knew inside out from an early age, like many children of the early 2000s. Attempting to rediscover lost childhood worlds may be seen as escapist in some ways, but it also serves as a means to awaken our jaded humanity. The bright primitive style of Rudjord's art acts like solar eclipse glasses — a tool to see what is otherwise too painful to confront directly. Whether we are looking at our own shortcomings, structural discrimination, or the anxiety we feel when observing the situation in the world.

TAAVI TEEVET
Eesti / Estonia
www.taaviteevet.com

Tsentrifugaal N^o. n+1 /
Centrifugal N^o. n+1

alumiinium / *aluminium*
195 × 195 × 50 cm
2024

Tsentrifugaali loomiseks on Taavi Teevet valmistanud ette mänguväljaku — valinud mängijad ja määranud mängu alguse, ent seejärel astunud sammu tagasi. Erinevalt klassikalistest valutehnoloogiatest ei ole olnud esmatähtis üks ühele identsete objektide loomine, vaid mäng materjali ja metallivalu piiridega. Sulametall on valatud pöörlevasse vormi — keskkonda, kus füüsilised tõuke- ja tõmbejõud võitlevad materjali sooviga alluda gravitatsioonile. Metall tahkub konstantide meelevallas, liikumine lõpeb, aga ei kao.

Teose lõplik vorm ei ole sõltunud üksnes kunstniku kujutluse ja osavuse kokkukõlast, vaid sellest, millised tingimused on loodud füüsilise paratamatuse ja juhuse kokkupõrkeks. Tsentrifugaalis võib aimata ürgset dilemmat — muutuda või jääda samaks, aga niisamuti võib leida, et tegemist on vaid korraks peatunud liikumisega.

Ka Teevet ise on end sellesse meelitasse keerisesse usaldanud ning kontroll käib vaheldumisi materjali ja autori vahel käest kätte, juhtides aina järgmistesse eksperimentidesse.

To create Centrifugal, Taavi Teevet prepared a playground, selected the players and set the game in motion, but then took a step back. Unlike classic casting technologies, the primary goal was not to create identical objects but to play with the boundaries of material and metal casting. Molten metal was poured into a rotating mould — a setting where physical push-and-pull forces compete with the material's desire to succumb to gravity. The metal solidifies under the control of constants, the movement stops, but does not disappear. The final form of the work depended not only on the artist's imagination and skill but also on the conditions set for the clash between physical inevitability and chance. Under centrifugal force, one can sense a primal dilemma — whether to change or stay the same. It is also possible to discover that it is just a movement that has been momentarily paused. Teevet has also trusted himself to this alluring whirl, and the control of the process is shared between the material and the artist, leading to new experiments.

MARGIT TERASMEES
Eesti / Estonia
IG @margit.terasmees

Tule taltsutamise kunst /
The Art of Taming Fire

keraamika (puupõletus) /
ceramics (wood fired)
erinevad mõõdud /
various dimensions
2024

Margit Terasmees: „Puupõletus on iidne tule taltsutamise kunst. Ühelt poolt ahju ja iseenda häälestamine, teisalt tsirkusele omaste paeluvate juhtumite jada, kus on müstikat, salapära ja väljendusrikkust, mida mäletan lapsepõlvest. Puuahjus tekib hapnikuvaene atmosfäär, mis suheldes keraamilises massis ja glasuurides olevate metallioksiididega toob välja materjali erilise algupärase olemuse. Põletatud pind on nagu kolmemõõtmeline lõuend, mida on maalitud ahjus voolav tuli ja lendav tuhk. Selle eheduse ja täiuslikkuse poole ma oma loomingus püüden, samas teadvustades iseenda tühisust, sest mitte kõik esemed ei tule ahjust välja võitjatena.“

Margit Terasmees on spetsialiseerunud puudega köetavates ahjudes peamiselt funktsionaalse keraamika, aga ka skulpturaalsete vormide loomisele. Oluline osa tema loomingus on pika põletuse jooksul puuahjus toimuva tule ja tuha koostöö juhtimine, materjali väärindamine ning häälestamine. Ta on pühendunud erinevate puupõletuseks sobivate masside ja glasuuride katsetamisele ja väljatöötamisele ning viib läbi põletusi erinevates puuahjudes Eestis.

Margit Terasmees: “Wood firing involves the ancient art of taming fire. On the one hand, it is about tuning the kiln and myself, and on the other, it is a sequence of fascinating occurrences akin to a circus, full of mysticism, mystery, and expressiveness that I remember so well from my childhood.

In a wood kiln, an oxygen-deprived atmosphere forms, which interacts with the metal oxides in the ceramic mass and glazes to reveal the idiosyncratic nature of the material. The fired surface is like a three-dimensional canvas, painted by the flowing fire and flying ash in the kiln. I strive for this authenticity and perfection in my work, while also being aware of my insignificance as not all objects emerge from the kiln as winners.”

Margit Terasmees specialises in creating functional ceramics, as well as sculptural forms in wood-fired kilns. An important part of her work is guiding the cooperation between fire and ash during long firings in the wood kiln, refining and adding value to the material. She is dedicated to experimenting with and developing various kinds of clay mass and glazes suitable for wood firing and conducts firings in different wood kilns in Estonia.

KETLI TIITSAR
Eesti / Estonia
IG @ketlitiitsarjewellery

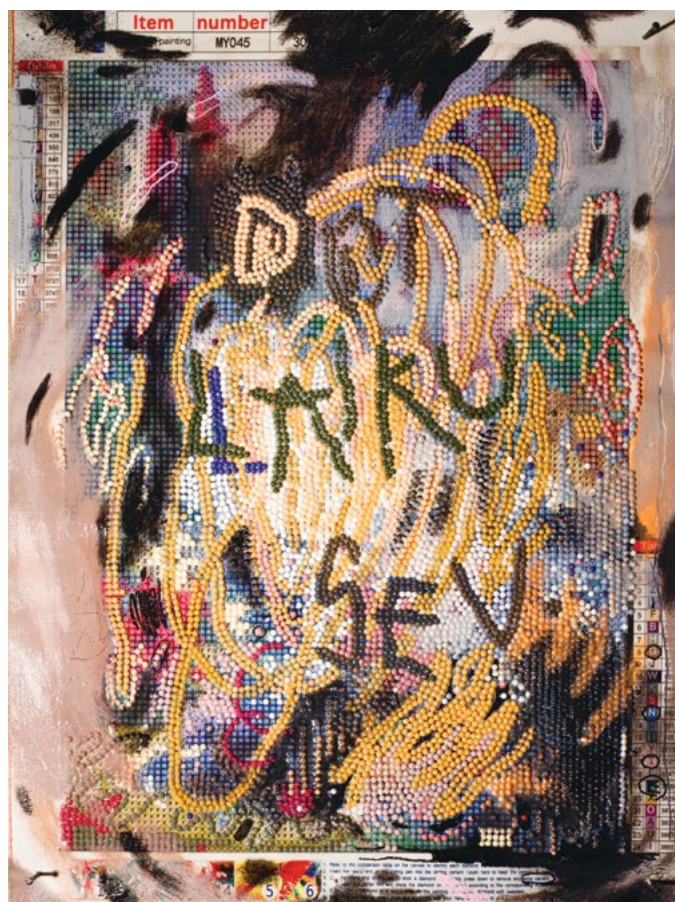
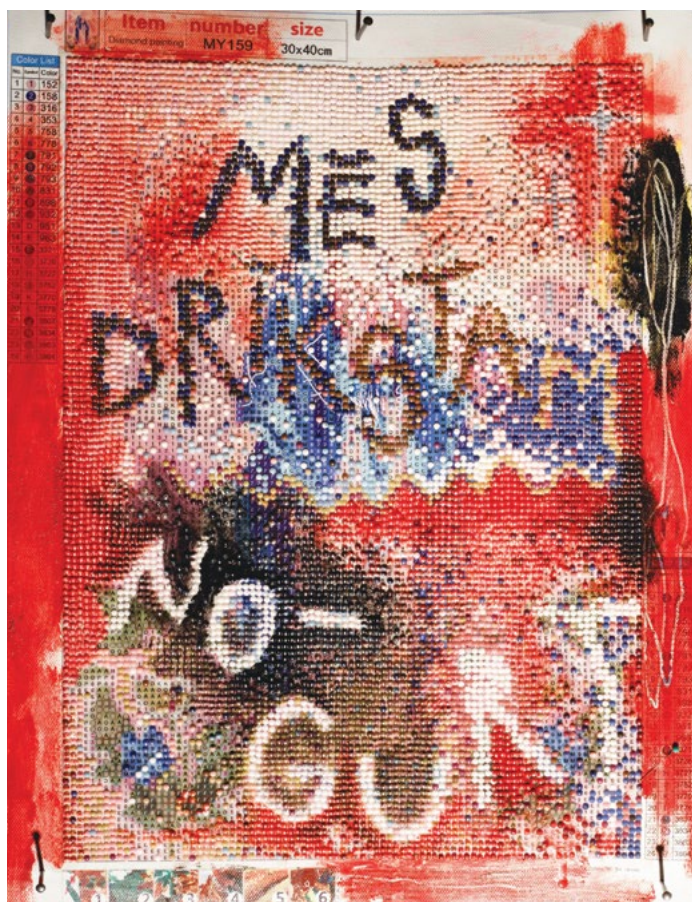
Kulunud teated /
Worn Messages
2023

Väljavõtteid majast /
Extracts from a House
2021–2024

õuna-, ploomi-, alõtša-, kase-, sireli-, kuuse-
puit; tekstiil, värv, hõbe, roostevaba teras /
wood of: apple, plum, myrobalan plum,
birch, lilac, spruce; textile, paint, silver,
stainless steel

Prossiseerias „Väljavõtteid majast“ on näha kulunud tekstiili tihedalt üksteise kõrvale rullituna piilumas, kangaread moodustavad justkui ühise rinde kauni puitraami varjus. „Kulunud teadetes“ aga keeravad rõivalapid juba näo ette, esmalt veel pehme raami delikaatse kaitse all, siis mitmekaupa koos ja lõpuks täiesti iseseisvana, armidega ja ilma. Vana maja voodri vahelt välja tulnud tekstiil kannab märke hoolest ja tähelepanust, mida pole põhjust varjata.

In the brooch series Extracts from a House, worn textiles are seen tightly rolled next to each other, peeking out, with rows of fabric forming a kind of united front under the cover of a beautiful wooden frame. In Worn Messages, however, the pieces of fabric turn face up, initially under the delicate protection of a soft frame, then in groups, and finally completely independently, with and without scars. The textile found between the layers lining an old house carries signs of care and attention there is no reason to hide.

LINDA VILKA
Läti / Latvia
www.lindavilka.com

Meil on lubatud väsida

Meil on lubatud väsida
Ma unustasin, kuidas nutta
Anna endale aega
Mõttetute mõtiskluste jäänused
Tuleb ronida kõrgele ja kaevata sügavale
Ei vastu ega poolt, vaid koos iseendaga /
We Are Allowed to Get Tired:
We Are Allowed To Get Tired
I Forgot How To Cry
Give Time To Yourself
Preserves From Pointless Ponderings
Got To Climb High And Dig Deep
Neither Against Nor For But With Oneself

30 × 40 cm
2022–2023

Mõtted uitavad, kuid mina jään /
The Mind Wanders But I Stay

kivikestega maalimiskomplektid, alküüd,
akrüül, spreivärv, niit, lakk / *diamond
painting kits, alkyd, acrylic, spray paint,
thread, varnish*
145 × 117 cm
2022–2023

Seeria „Meil on lubatud väsida“ koosneb 400 000 kivikesest, mis sümboliseerivad erinevate füüsiliste ja vaimsete seisundite vaheldumist siis, kui inimene on väsinud. Kunstnik dekonstrueerib oma teostes masstoodanguna valminud kivikestega maalimiskomplektid, mida seostatakse sageli rutiini ja klišeega, ning kasutab kivikesi sisekaemuste väljendamiseks. Teosed on valminud protsessi tulemusel, mis keskendub tunnete teadvustamisele ja aktsepteerimisele, eneserefleksioonile ning lõpuks ka lahenduse leidmisele küsimusele, kuidas väsimusega päriselt toime tulla.

Lisaks näitusel eksponeeritavatele teostele viib kunstnik läbi ka väsimust ja sellega hakkama saamist käsitlevat töötuba. Seal lähenetakse väsimusele loomingulise eneseväljenduse abil ning soovitakse osalejaid kunsti kaudu võimestada.

The series We Are Allowed to Get Tired comprises 400,000 crystals, symbolising the shift between physical and mental states during fatigue. Pre-made factory diamond painting kits, often tied to routine and cliché, are deconstructed, with every crystal a tool for inner exploration.

Each work in this series is part of a process that focuses on admitting feelings, accepting them, reflecting on oneself, and ultimately finding a way to address and overcome fatigue in a genuine way.

Based on the topic of fatigue and how to help others to solve it, Linda Vilka has designed a workshop called We Really Are Allowed to Get Tired to address fatigue through creative self-reflection, utilising artistic expression as a tool for personal and communal empowerment. The workshop aims to guide participants through a process of self-evaluation and the artistic visualisation of their fatigue, ultimately fostering resilience.

ELLISIF HALS, YUVIA MAINI,
CASSIUS LAMBERT
Rootsi, Norra / Sweden, Norway
www.yuviamaini.com
www.ellisifhals.com
www.kaprifolrecords.se

Seisakuaeg / *Downtime*

animatsioon / *animation* (3,5 min)
kuivnöel ja ofort paberil /
drypoint and etching on paper
2023

„Seisakuaeg“ on aja madalpunkte käsitlev animatsioon. Lühifilm süveneb piirialade eksistentsi, mida Norra kunstnik Ellisif Hals oma peenelt konstrueeritud maailmades väljendab. Konstruktiiivsuse ja kapitalistliku tõhususe väärtustamise ajastul dekonstrueerib ja rekonstrueerib Hals pilte, kasutades töömahukaid graafikatehnikaid kuivnöela ja oforti.

Film balanseerib mikro- ja makro-tasandi ning huumori ja tõsiduse vahel, vaadeldes seisakuid ning seda, kuidas segajate ja produktiivsete eesmärkide puudumisel tekib vabadus ekselda ning avastada.

3,5-minutiline audiovisuaalne projekt sündis visuaalkunstniku Ellisif Halse, animaatori Yuvia Maini ja helilooja Cassius Lamberti koostöös ning selle keskmes on Halse graafilistes teostes kujutatud alateadvusmaastikud.

Downtime is an animated work dedicated to exploring the low points of time. The short film delves into the in-between existences found in the finely constructed worlds of Norwegian artist Ellisif Hals. In an era when constructiveness is valued and perspectives are influenced by capitalist efficiency, Hals deconstructs and reconstructs images through the labour-intensive processes of drypoint and etching.

The film balances between the fine lines of micro and macro, humour and seriousness, it investigates the downtime and how the mind, lacking distractions and productive purpose, is free to wander and explore.

This 3.5-minute audiovisual project came to life through a collaboration between visual artist Ellisif Hals, animator Yuvia Maini, and composer Cassius Lambert. Together, they delve into the subconscious landscapes depicted in Hals' drypoint artworks.

Karin Roy Andersson

Ieva Baltreņaitė-Markevičė

Sofia Björkman

Signe Fensholt

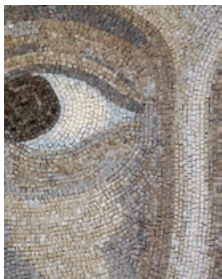
Hanne Haukom

Severija Inčirauskaitė-Kriaunevičienė

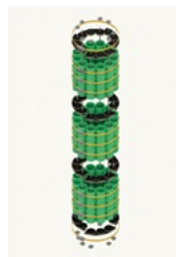
Riikka Anttonen

Per Brandstedt

Vincent Dumay

Liisa Hietanen

Kati Kerstna

Lauri Kilusk

Karel Koplímets

Arja Kärkkäinen

Anda Munkevica

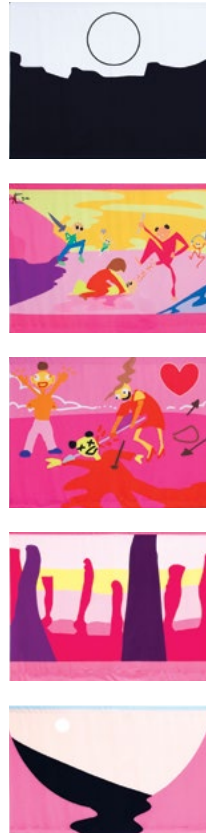
Kadi Pajupuu

Saara Renvall

Vilde Rudjord

Margit Terasmees

Ketli Tiitsar

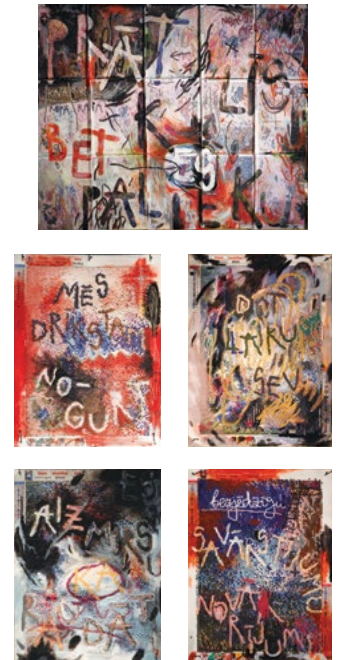
Krista Leesi

Anu Penttinen

Linda Vilka

Alves Ludovico

Tiina Puhkan

Ellisif Hals, Yuvia Maini, Cassius Lambert

Jennie McMillen

Taavi Teevet

9. Tallinna rakenduskunsti triennaal /
9th Tallinn Applied Art Triennial
Peanäitus „Konstruktiivsuse õrnad jooned“ /
Main exhibition The Fine Lines of
Constructiveness
5.10.2024–16.02.2025
Kai kunstikeskus, Tallinn, Eesti /
Kai Art Center, Tallinn, Estonia

Kuraator / *Curator*: Maret Sarapu
Esinaine / *Chairwoman*: Merle Kasonen
Korraldusmeeskond / *Organising team*:
Maret Sarapu, Merle Kasonen, Anu
Almik, Keiu Krikmann, Katre Ratassepp
Peanäituse kujundus /
Design of the main exhibition: Kärt Maran
Peanäituse installeerimine /
Installation of the main exhibition:
Tõnu Narro, Mihkel Lember
Triennaali graafiline identiteet /
Design of the visual identity: Laura Pappa
Rahvusvaheline kommunikatsioon /
International Communication:
Alexia Menikou

Toetajad / *Supported by*
Eesti Kultuurkapital /
Cultural Endowment of Estonia,
Tallinna Kultuuri- ja Spordiamet /
Tallinn Culture and Sports Department,
DHL Express Estonia AS,
OnTheGoSystems

Täname / *Our thanks goes to*
Karin Laansoo, Kadri Laas-Lepasepp,
Kärt Koppel, Keidi Jaakson
(Kai kunstikeskus / Kai Art Center),
Kadi Pajupuu

Kataloog / *Catalogue*

Tekstid / *Texts*: Maret Sarapu
Toimetajad / *Editors*: Keiu Krikmann,
Michael Haagensen, Katre Ratassepp
Tõlge / *Translation*: Keiu Krikmann
Kujundus / *Design*: Laura Pappa
Fotod / *Photos*: Oie Ellen Agu, Ineta
Armanavičiūtė, Margus Elizarov, Jaan
Heinmaa, Francis Howard, Dorte Krogh,
Juta Kübarsepp, Marjaana Malkamaki,
Marilyn Piirsalu, Urmas Puhkan, Danny
Silvermalm, Ansis Starks, Ilmars Znotins,
Jarkko Översti, kunstnikud / *artists*

Kataloogis esitatud teosed on kunstnike
originaallooming. Kõikidel kunstnikel
on autoriõigus oma töödele.
The works published in this catalogue
are the original creations of the
contributing artists. All artists retain
copyright on their individual works.

Trükikoda / *Printing house*: Printon AS
ISBN: 978-9949-9906-2-7
Mõõdud / *Measurements*: 210 × 290 mm
Paber / *Paper*: Munken Polar Rough 120 g,
MetsäBoard Pro FBB Bright 195 g
Tiraaž / *Print run*: 400

Triennaali korraldaja ja kataloogi
väljaandja / *Organiser of the triennial*
and publisher of the catalogue:
Tallinna Rakenduskunsti Triennaali
Ühendus MTÜ / *Tallinn Applied Art*
Triennial Society NGO
Lai 17, 10133 Tallinn, Eesti
www.trtr.ee